

אף אחד מהם לא האמין באהבה. אבל הם האמינו זה בזו.

קריסטן קאליה

הנפילה

ספר בסדרת VIP

אייף

קריסטן קאליהן

הנפילה

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

קריסטן קאליהן הנפילה

Kristin Callihan

FALL

(VIP # 3)

Copyright © 2018. FALL by Kristen Callihan
Hebrew Language Copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן-זיליאני

הגהה: אילת שני

הגהה אחרונה: ורד בן דוד

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7831-229 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הערת המחברת

ג'ון (המוכר גם בשם ג'אקס) הוא שורד. הוא סובל מדיכאון וחרדה. לפני שנים רבות, הוא ניסה להתאבד (זה לא מתואר בספר). זה משהו שהסיט את חייו ממסלולם והשפיע על הדרך שבה הוא התנהל במערכת היחסים שלו עם סטלה.

בכתיבת סיפורו של ג'ון, רציתי גם להראות שמי שסובל מבעיות נפשיות לא בהכרח קודר ועגמומי כל הזמן. לעיתים קרובות מדובר באנשים נבונים, מוכשרים, מצחיקים וכריזמטיים להפליא. גם ג'ון הוא אדם כזה. כולי תקווה שתאהבו אותו לא פחות ממני.

הספר הזה מיוחד בשבילי, מפני שכמו ג'ון, גם אני נאבקתי עם דיכאון וחרדה. זה נושא שלא קל לדון בו, ויחד עם זאת ככל שאני נפתחת יותר בפני אנשים, כך אני מגלה יותר שאני לא לבד. כל כך הרבה אנשים סובלים בשקט. אנחנו לא חייבים להמשיך לסבול. ישנם אנשים שרוצים לעזור.

עשיתי כמיטב יכולתי לגשת לנושא הזה בצורה מכבדת ומציאותית ככל האפשר. ובעוד שהתייעצתי עם קוראות רגישות, ועם אנשים שעברו חוויות דומות, אני מודעת לכך שיש חלקים מסוימים בסיפור שלא בהכרח יעלו בקנה אחד עם החוויה האישית של כל אחת מהקוראות. כל הטעויות בספר הן אך ורק שלי.

לסיום, אם אתן סובלות, בבקשה דברו עם מישהו – חברה, בני משפחה, רופא או מטפל. ייתכן שלא יהיה לכן פשוט לפנות לקבלת עזרה, אבל זה יכול לשנות את חייכן מקצה לקצה.

אוהבת, קריסטן

”אם היה ניתן להתבונן בנשמה שלי דרך עיניי, כולם היו
פורצים בבכי כשהם היו רואים אותי מחייך.”

– קורט קוביין

סטלה

יש גבר שעוקב אחריי. אני בטוחה בכך ב־99.5 אחוז. וזה אמור להלחיץ אותי בטירוף, אבל כרגע אני פחות פוחדת ויותר מסוקרנת. אני מגניבה מבט חטוף מעל למכל התפוחים האורגניים לעבר המטרידן המדובר. גבוה, רזה, חסון – לפחות לפי איך שהמעיל שלו חובק את כתפיו הרחבות – תווי פנים סימטריים, קו לסת נאה. שיער בגון חום שוקולד ועור שזוף. שוקולד וחמאת בוטנים. יאמי.

אני כובשת נחרה. אף פעם לא כדאי ללכת לקניות כשאת רעבה; פתאום הכול נראה מגרה וטעים. ובסדר, אולי אני בטוחה ב־80 אחוז שהוא עוקב אחריי.

תבחננו, אם תרצו, את העובדות: בחור שווה בטירוף צץ בכל מעבר שבו ביקרתי בחנות, אבל הוא ממש לא נראה כמו טיפוס שיעקוב אחרי מישהי. יש בו משהו יותר מדי מאופק ומרוסן, כאילו הוא עושה מאמצים עילאיים שלא יבחינו בו. בהצלחה עם זה. הבחור אפוף באבק כוכבים שכלל לא קשור למראה חיצוני, אלא יותר למגנטיות צרופה. היא כל כך חזקה, שהוא אפילו נראה לי קצת מוכר, על אף שזה פשוט מגוחך. אם היה יוצא לי לפגוש אותו בעבר, אין סיכוי שהייתי שוכחת רמה כזו של חתיכות.

הוא עוקב אחריי? פסק הדין עדיין לא התקבל. יש צורך בבחינה יסודית יותר.

הבחור שאולי עוקב אחריי נושא את מבטו, כף ידו הגדולה אוחת

בתפוח האני־קריספ ורדרד, תפוח מאותו זן ששמתי בסלסילה שלי לפני רגעים בודדים בלבד. עיניים בצבע ירוק עמוק תחת גבות כהות ומלאות הבעה לוכדות את מבטי לפני שאני מסיטה אותו הצידה, ליבי הולם בעוצמה על כך שנתפסתי "על חם".

לא, הוא בהחלט לא עוקב אחריי. בחורים כמוהו אף פעם לא מסתכלים על בחורות כמוני. הם מעדיפים אלילות גבוהות ורזות עם מבנה עצמות מושלם, או פיות־אלפיות שובבות עם עיניים גדולות וחיוכים עליזים. הם לא מסתכלים על בחורות בגובה ממוצע, במשקל ממוצע ועם מראה חיצוני ממוצע. מי כמוני יודעת; כל חיי זכיתי להתעלמות מבחורים כמוהו. כבר בכיתה א', כשפיטר בונדי הקטן רדף אחרי כל הבנות ודרש שינשקו אותו – חוץ ממני.

זה איום ונורא להבין שאת הילדה היחידה שהחידקים הדמיוניים שלה כל כך דוחים, שאפילו אוכל הנזלת של הכיתה לא מוכן להתקרב אלייך. אני עדיין מתכווצת באימה כשאני נזכרת איך כל הבנות האחרות התרוצצו וצעקו בזמן שפיטר המנשק רדף אחריהן בזמן ההפסקה.

לא שיש לי זכות להתלונן. התברכתי בלא מעט מאפיינים חיוביים: עור יפה – זה תמיד בונוס – ושפתיים לא רעות. אימא הייתה נוהגת לכנות אותי באדרו, לא מפני שנראיתי כמו כוכבת הקולנוע משנות השישים, אלא מפני שהיא חשבה שיש לי פה כמו שלה. שפתיים שנעקצו מדבורה, כך אימא שלי הייתה מתארת אותן, תיאור שנשמע לי ממש כואב ומחריד. התברכתי גם בשיער אדום־זהוב קטיפתי ומסתלסל.

עכשיו, אני אוהבת את השיער שלי – ונדרשו לי עשרים ותשע שנים כדי להיות מסוגלת לומר את זה בלי לדאוג שאישמע שחצנית. אבל יש גברים שמבחינים בשיער שלי, ומצפים מהפנים שלי להרבה יותר. הם מצפים ליופי מרהיב, לא למראה סתמי ונחמד. איך אני יודעת? משום שזה בדיוק מה שאמרו לי, ויותר מפעם אחת. אאוי'. וכמובן שהשיער מגיע עם תוספת של נמשים. גברים מתים על נמשים – או שונאים אותם בטירוף.

בכנות, יש לי הרבה יותר סיכויים למשוך חנונים חובבי קומיקס. בחורים עם גוף רך ושכל חריף. זה עובד לי. תמיד אעדיף אישיות על פני שרירים, אין פה שאלה בכלל. כל זה כדי לומר שאדון לזהט בטח תוהה למה אני נמצאת בכל מקום, כשהוא בכלל לא מעוניין בי.

אני מנידה בראשי נוכח הפרנויה שלי ועושה את דרכי לעבר מדפי העוגיות. אני מתמלאת בעצב למראה המדפים הריקים כמעט. סופת שלג מפלצתית, כך מתארים את הסופה בתקשורת, הולכת ומתקרבת אלינו. מאחר שעכשיו חודש מרץ ותושבי ניו יורק רק מתחילים ליהנות מהאביב, אף אחד לא מרוצה במיוחד מהסופה שהחליטה פתאום לקפוץ לביקור. כיאה לעירוניים שצריכים להתמודד עם האפשרות שהחנויות עלולות להיסגר, כולם נתקפו בהלה. אנשים החלו לאגור מצרכי יסוד כמו נייר טואלט, לחם, מים וג'אנק פוד.

מעולם לא הבנתי את כל העניין הזה עם הלחם, כי עושה רושם שאף אחד אף פעם לא טורח לקנות משהו שאפשר למרוח על הלחם. עדיין יש חמאת בוטנים בשפע, וגם ריבה. מה האנשים האלה עושים עם הלחם שלהם בשעת חירום? מצטופפים יחדיו לצד ערמות נייר הטואלט שלהם ואוכלים פרוסות לחם בלי כלום בעודם מחכים לחילוץ?

לא נשאר על המדפים שום דבר חוץ מכמה שקיות של שבבי שוקולד ואריזה בודדה של עוגיות אוריאו עם מילוי כפול. אל דאגה, עוגיות אוריאו עמוסות בכל טוב שלי, אני אמצא לכם בית טוב. אני לוקחת את האריזה, עומדת להניח אותה בסלסילה שלי כאשר אדון חמאת בוטנים ושוקולד פונה בעיקול. שוב?

צעדיו הארוכים נעצרים ברגע שהוא מבחין בי, והגבה שלו מתרוממת מעט, בזמן שגם הוא חושב לעצמו, עוד פעם את? הוא מעיף מבט חטוף בעוגיות האוריאו שבידי, ושפתיו היפות מתהדקות לקו דקיק. כי הן באמת יפות, השפתיים האלה. מעוצבות היטב, רחבות, לא בשרניות מדי, לא דקיקות מדי, אלא פשוט...

אלוהים אדירים, אני נועצת מבטים בפה שלו. והוא בוהה בי. בעודנו ניצבים זה מול זה כמו שני אקדוחנים במערבון הזמן כמו

קופא לרגע, רגע שבו חמימות מתלקחת בבטני התחתונה ובין הרגליים שלי. אחוזת אימה, אני מסתובבת ונמלטת מהמקום. כמו נמושה. מפני שאני חשה בסומק המתחיל לעלות בלחיי. מספיק גרוע שהוא תפס אותי על חם פעמיים בזמן שבהיתי בו. אבל מה שהיה הכי גרוע זה שהוא תפס אותי על חם בזמן שהיד שלי הייתה טמונה עמוק בתוך צנצנת העוגיות, מה שנקרא.

אני מודעת היטב לישבן שלי ולממדיו הנדיבים בעודי חולפת במהירות על פני השדונים המחייכים בעליזות המתנוססים על אריזות העוגיות. עצבנית מהמודעות העצמית המופרזת שלי, אני מחליטה להאט את הקצב ולהוסיף לצעדיי מעט נענוע ישבן.

מעורערת מדו־קרב המבטים הקצר, אני פועלת בקדחתנות ולוקחת טמפונים ותחליב רחצה חדש, ואז עושה את דרכי אל מקרר הגלילות. יש לי תוכניות, והן כוללות עוגיות, רוטב פאדג' ואת גלילת המנטה עם שבבי שוקולד האהובה עליי.

לאחר שאני פונה בעיקול, אני נעצרת בפתאומיות. אדון גבוה, קודר ומאשים פותח את מקפיא הגלילות ומושיט את ידו אל האריזה האחרונה של...

"אני מקווה שאתה לא מתכוון לקחת את גלילת המנטה!" זאת לא שאלה.

הוא קופא במקומו, ואז גבותיו הכהות מתרוממות. הפעם הן מתרוממות מעט גבוה יותר, וגם נראות מעט מזועזעות יותר. אלוהים, העיניים האלה, חטא ירוק מוקף בריסים עבים להפליא. ריסים של אישה. אין בו שום דבר נוסף שנראה נשי. "ומה אם כן?"

עורי מתכסה בצמרמורת שכלל לא קשורה לאוויר הצונן המנשב מתוך המקפיא. אני שומעת בקולו רמז למבטא בריטי, שחוק מעט לפרקים, כמו זוג מכנסי ג'ינס בלויים. והקול שלו? וואו. הוא כל כולו סקס וסדינים ספוגי זיעה, ופאדג' לוהט על שבבי עוגיות.

סמס כדאי שאוכל משהו לפני הביקור הבא שלי במכולת. עדיף שפשוט אלך לקופה ואחזור הביתה.

אבל גלילת המנטה מונחת פה על כף המאזניים. אני חוצה את

המעבר בצעדים נחושים, מודעת היטב לדרך שבה גופי מפלח את המרחב כדי להתקרב אליו. לעזאזל, הבחור הזה רב עוצמה, כולו פרומונים שלא ניתן לעמוד בפניהם ולוהט במידה שמרתיחה לי את הדם. אני נערכת לקראת ההסתערות.

"חיכיתי לגלירה הזאת כל היום." וזאת האריזה היחידה שנותרה. אוי. מה קורה בחנות הזאת? כל תושבי העיר פשטו עליה מוקדם יותר? אדון לוהט מעביר את משקל גופו לרגל השנייה, ומקרב אליי את גופו הרזה. "גם אני חיכיתי לה." הוא עוטף את האריזה בידו. לעזאזל, אני לא מאמינה. טוב, עכשיו הלך עליך, גבר. אני אוחות באריזה מלמטה. "אתה לא רוצה לעמוד בין אישה לגלירה שלה, חבר."

הוא מצמצם אליי את עיניו. אלוהים אדירים, הוא נראה ממש מוכר. לא במובן של איפה היית כל חיי. יותר במובן של הופעת בחדשות לאחרונה – בבקשה, שלא יתברר שמדובר בחשוד ברצח. חתיך רצחני? בהחלט ייתכן. יש סביבו הילה של ילד רע. שערו השחור קצר בצדדים, אבל פרוע בקודקוד ראשו, והוא משתפל אל עיניו ונשזר בריסים הארוכים בטירוף האלה שלו. מתעורר בי דחף מטורף להסיט את קווצות השיער מעיניו. אבל אני נאבקת בו.

אני קופאת תחת המבט החודר שלו. אלוהים אדירים, הוא כל כך סמכותי ושופע ביטחון, אפוף בשחצנות מהסוג שאומר שהוא רגיל לקבל את מבוקשו בכל מצב. האופן שבו אני תופסת אותו שוב משתנה, ואני תוהה אם הוא ילד עשיר משועמם שהחליט להסתובב בין פשוטי העם. הסוודר האפור שלו עשוי מקשמיר, ועל אף שאריג הצמר העבה ומכנסי הג'ינס שלו נראים בלויים, הגזרה שלהם יותר מדי מוצלחת כדי שהם יגיעו מחנות המיועדת לאנשים רגילים. במסגרת העבודה יצא לי להיות בחברת מספיק גברים עשירים כדי ללמוד לזהות בגדים משובחים.

או שהוא עשיר, או שהוא ממש טוב באיתור מציאות בחנויות יד שנייה. והוא עדיין נראה לי מוכר להפליא. אני לא מצליחה לשים על

זה את האצבע, ומוזר שאני לא יודעת. בדרך כלל אני מומחית בקריאת אנשים. אבל הבחור הזה קורא תיגר על כל הקטגוריות הבסיסיות. קולו הופך תקיף. "את לקחת את עוגיות האוריאו, מתוקה. אני לוקח את הגלירה."

אני אוחזת באוצר היקר שלי, קרוב לצידי. "והן צריכות את המנטה כדי למלא את התכלית שלהן בעולם הזה." "המנטה?" הוא מגחך. "באמת דיברת עכשיו על הגלירה כאילו שמדובר באיזשהו כוח על?"

"בהחלט יש לה את הכוח למלא אותי בעונג צרוף." הגבה היהירה שלו שוב מתרוממת. "זוה אמור לשכנע אותי לוותר עליה?" משהו במבטו הופך אפל, ושולח גל חום לא רצוי על פני עורי. "מה אם גם אני מעוניין בקצת עונג צרוף?" הוא אומר, כולו סקס אפלולי ושוקולד חם.

הו, הוא טוב. הוא כנראה משתמש בקול הממס הזה כדי לחלץ גלירה במרמה מידהין של הרבה נשים.

"חבל. הגלירה הזאת שייכת לי, אדוני." אני מושכת את האריזה, אבל הוא מהדק את אחיזתו, והיא לא זזה אפילו סנטימטר ממקומה. הוא רוכן קרוב יותר אליי, מביא אל אפי ניחוח סבון ונגיעות לימון־דבש. "עלית על הרכבת ללה־לה לנד אם נדמה לך שאת לוקחת את הגלירה הזאת, דובשנית." "דובשנית?"

"שמעת אותי." ואז שפתיו מתעקלות בחיוך זחוח – וחושף שיניים – והוא מחווה בהינדר ראש לעבר שאר הטעמים. "תוותרי וקחי לך את גלירת הנפוליטנה שם. כי הגלירה הזאת שלי."

זה מגוחך. אני אף פעם לא נקלעת למריבות עם זרים. ובהחלט לא עם חתיכים. בדרך כלל, הייתי פשוט זורקת איזושהי בדיחה על מחסור בגלירה בגלל סופת השלג, מאחלת לבחור הזר ערב טוב והולכת לדרכי. מאבקים אינם פותרים דבר. ויחד עם זאת, הינה אני, מתנהגת כמו אישה שיצאה מדעתה. הידיעה הזאת לא מונעת ממני מלנהום. "אני רוצה. את. הגלירה."

הוא קרוב מספיק כדי שאוכל להבחין בצלקת הקטנה המתנוססת ממש מתחת לעינו השמאלית, מוסתרת למחצה בריסים הנשיים שלו. זה פשוט לא הוגן, שיש לו ריסים כאלה. "אין שום סיכוי, דובשנית."

עוד פעם דובשנית. אין לי מושג מה זה אומר, אבל עכשיו כבר אין לי שום כוונה לסגת. זה כבר עניין של כבוד.

אף אחד מאיתנו לא מניד עפעף. אני נועצת בו מבט נוקב. הוא מחזיר לי מבט נוקב משלו. ככה אני יכולה לקרוא אותו באופן מושלם. זה טבעי לי כמו אוויר לנשימה.

קדימה, דובשנית. נראה אותך מנסה.
אתה חושב שאני לא יכולה לקחת ממך את הגלידה?
אני יודע שאת לא יכולה.

אני מהדקת את שיניי בזעם נוכח השחצנות בתגובתו הקטנה והחרישית. סטלה גריי היא אומנם בחורה ממוצעת, המתהדרת בשיער פרוע וישבן שראה יותר מדי עוגיות, אבל היא לא נמושה. בעודי מתעלמת מהעובדה שהתחלתי לחשוב על עצמי בגוף שלישי, תוך כדי שאני מתעלמת מהצד ההגיוני שבי שצועק, "לא! אל תעשי את זה!" אני מחליטה להיענות לאתגר.

אני מתרוממת על קצות בהונותיי, נערכת למהלומה הניצחת. ומנשקת אותו.

ג'ון

הייתי המום. בגלל נשיקה. וזאת אפילו לא הייתה נשיקה לוחטת ורוויית תשוקה. סתם נשיקה חטופה. מהירה וחמקנית. בקושי היה לי זמן להגיב לפני שהיא נגמרה והיא נעלמה. אבל במהלך אותה נקודת מגע בודדה, השתניתי מקצה לקצה. באותו רגע אחד, מזור, כל שריר בגופי נדרך וליכי הלם בפרעות בחזי. הרגשתי את הכרית הרכה של

שפתיה – את העדינות והגמישות שלהן – ואת הבל פיה החמים בזמן שהיא התנשמה בכבודות. בדיוק כמוני.

התנשמותי בכבודות. מה. לכל. השדים. והרוחות?

המוזרות שבדבר אופפת אותי, מעקצצת בעורי. זהו סופו של יום מחורבן, שלו קדמו שבוע מחורבן, חודש מחורבן, שנה מחורבנת. הייתי כל כך שקוע בחרא, שפשוט התעטפתי בקהות חושים מנחמת. אני מתקיים בעולם שאין בו לא עליות ולא מורדות. זה עובד לי. כמו גם לעסוק בפעילויות פשוטות שעושים אנשים נורמליים. למשך מקטעי זמן קצרים, אני מתנהג כמו בחור רגיל. הערב, אני קונה מצרכים לפני שהסופה תגיע אלינו. הנורמליות שבדבר מוצאת חן בעיניי.

כל זה מתנפץ לרסיסים כעת, בעודי עומד ובוהה בפה פעור בכיוון שאליו נמלטה הגנבת המנשקת שלי, בקושי מרגיש את האוויר המקפיא של מקרר הגלידות מתחיל להקהות את התחושה באוזן ובלחי שלי, ושכדאי שאתחיל לזוז. אבל ישנה תחושה נוספת התופסת את תשומת ליבי. תחושה שחשבתי שאיבדתי איתה כל קשר. של דמי הזורם בעוצמה ובלהט דרך הוורידים שלי, נשימותיי לא יציבות ומהירות, כאילו עשיתי מעבר חד מריצה מהירה ומאומצת לעצירה מלאה.

הזין שלי נוקשה. בגלל לא יותר מאשר נשיקה חטופה על השפתיים מבחורה ממוצעת. שוב... מה. לכל. השדים. והרוחות?

ובכן, היא לא ממוצעת לגמרי. בזיכרוני, אני עדיין יכול לראות את התנועות המפוזות של הישבן שלה, הישבן העסיסי והעגלגל שלה, עטוף בקפידה בחצאית שחורה צמודה, כשהיא מתרחקת ממני. חצאית שחורה, גרביונים שחורים, מגפי צבא שחורים, שיער אדמוני.

אלוהים אדירים, השיער הזה. לא משנה עד כמה האישה הזאת מטורללת – ורואים עליה שחסר לה בורג – השיער שלה מרהיב ביופיו. קלטתי את השיער שלה ברגע שהיא נכנסה לחנות. אדמונית. השיער של הבחורה המטורללת בצבע אדום־זהב בוהק, כמו מטבע פני חדש. מפל של תלתלים בורקים וחופשיים, המסתחרר סביב פניה הקטנות הממוצעות.

נכנסתי למעין הים כשהיא פנתה לעברי בפעם הראשונה והעיניים שלי הבחינו בה. שיער שמעורר בגבר ציפיה לסקס וחטאים. לא לעיניים פעורות ונמשים. מתוקה כמו דובשנית. בחורה גותית סקסית עם פני מלאכית. שילוב בין הבת של השכן לוונסדיי אדאמס.

אני מנענע בראשי קלות, מנסה להתאפס על עצמי. לא משנה איך היא נראית, הבחורה היא שפנפנה עצבנית עם רצח בעיניים. למה היא נישקה אותי? תזכירו לי, על מה התווכחנו בכלל?

אני מסב את מבטי אל ידי הריקה הקפואה. אה, נכון. "הגלידה."

חיוך מותח את לחי הקרות. אחת אפס לדובשנית.

אני מניח לדלת המקפא להיסגר בקול טריקה, ויוצא לדרך בעקבות הגלידה שלי.

היא כבר עומדת בתור לקופה, מנסה לתחוב מאחורי אוזנה קווצה סוררת משערה המרהיב. הלחי שלה נצבעת בגוון ורוד עז, שהולך ומעמיק כשאני מתקרב אליה. שיניים לבנות ננעצות בשפה תחתונה בשרנית שאני זוכר יותר מדי טוב.

בעודי מתבונן בה עכשיו, אני נזכר גם בהבזק התדהמה בעיניה בזמן שהיא נישקה אותי, כאילו היא בעצמה לא האמינה למעשיה. מעולם לא פגשתי אדם שקל יותר לקרוא אותו. אני כמעט יכול לראות את הגלגלים הקטנים והמשוגעים האלה מסתובבים במוחה בזמן שאני מתקדם לעברה מאחור בעצלתיים ומניח את הסלסילה שלי על קצה המסוע בקול חבטה.

היא לגמרי מצפה לריב. ורואים שזה מלחיץ אותה. מעניין, בהתחשב בכך שלפני כן היא לא הייתה מוכנה לסגת. מוקדם יותר, התחלתי לתהות האם היא עוקבת אחריי, משהו שבהחלט יכול להוריד מהמשיכה. אין לי שום רצון להתמודד עם מטרידנית. אלא שהיא נעצה בי מבט מזהיר במחלקת הירקות שבעקבותיו החלטתי לבחון מחדש את התיאוריה שלי. לא, עושה רושם שהבחורה הזאת לא רוצה שום קשר אליי.

אפה מתרומם, כאילו היא מריחה משהו מוזר. אבל היא לא מכירה בנוכחותי. הו, לא, דובשנית מפנה אליי את כתפה, שעה שכף ידה

החיוורת נחה על גלילדת המנטה עם שבבי שוקולד שלי, כאילו היא חושבת שאני זומם לגזול אותה ממנה. חה.

אני מחייך ופולש למרחב שלה, לוטש את מבטי בעורפה, בחלקת העור הקטיפתית שאפשר לראות מעל למעיל הטייסיס הכחול כהה המרופט שלה. גם העיניים שלה בגוון כחול כהה. לפתע מתעורר בי דחף עז להתבונן בהן שוב, כשהן ננעצות בעיניי בהתרסה. קדימה, דובשנית, תנעצי בי את העיניים המתריסות שלך. בתקופה האחרונה אני כל כך משועמם. כל כך מת מבפנים לעזאזל.

אני ממשיך להתקרב אליה. עד כדי כך שאם היא תנשום לא נכון, הישבן החצוף שלה יתחכך במפשעה שלי. המחשבה על כך מעלה במוחי כל מיני מחשבות פחות טהורות אך הרבה יותר טובות. אני המום מכך שהבחורה המוזרה הזאת בכלל משפיעה עליי. השיער הזה בהחלט משפיע עליי. העפתי מבט אחד בשערה ודמיינתי אותו מחליק על גבי הזין הנוקשה שלי. אבל היא יותר מדי מתוקה ותמימה בשבילי. שלא לדבר על כך שקרוב לוודאי שהיא תעדיף לנשוך את הזין שלי מאשר למצוץ אותו.

המחשבה המזעזעת הזאת חולפת במוחי בזמן שאני נסוג מעט לאחור ומתבונן במצרכים שהיא מוציאה מהסלסילה בתנועות חדות ונמרצות. פרט למוצרי ההיגיינה הנשיים, היא קנתה כמעט בדיוק מה שאני קניתי. ממש כמוני, גם היא קנתה שמונה תפוחים מזן האני-קריספ, שני גביעי יוגורט וניל איסלנדי, גרנולה אורגנית – עם חמוציות – מוצרלה מחלב בופאלו, עגבניות שרי, לחם איטלקי ובייקון מעושן. בדיוק החרא שאני קניתי. היא קנתה עוגיות אוריאו. אני רציתי לקנות עוגיות אוריאו. ובואו לא נשכח את ה"גלידה".

מה כל העניין הזה, לכל הרוחות? אם היא לא עקבה אחריי, ואני מוכן להודות שלרוב הייתי צעד אחד מאחוריה, איך קרה ששנינו קנינו את אותם הדברים?

ממש מוזר.

בחנתי אותה בשנית. רתחתי מזעם, ויש להודות שגם הרגשתי מבולבל מהמודעות המוגזמת שלי אליה. זאת משיכה? אני לא בטוח. אני נמשך לנשים שופעות ביטחון. לנשים שכשהן נכנסות לחדר, כולם מסתכלים עליהן. טוב, בדרך כלל אני הולך על חתלתולות מין שנועצות בי מבטים כאילו הייתי ממתק. אני שטחי בכל הנוגע לסקס. תתבעו אותי.

האישה הזאת נעה במרחב בזהירות, כאילו מנסה להיטמע בו. עד אותו הרגע שבו היא שוב התייצבה מולי פנים אל פנים. ואז היא השתנתה. כל תשומת הלב שלה התבייתה עליי כמו כוונת של צלף. זה היה מרהיב. מחשמל. לא הרגשתי את זה כל כך הרבה זמן, עד שבהתחלה כמעט לא זיהיתי את התחושה.

מוזר. וברור שאין לה שום מושג מי אני. וזה מוצא חן בעיניי. מאוד. לא כולם מזהים אותי, אבל רוב האנשים בגיל שלי כן. לא גברת "גנבת המנטה".

אני מניח למבטי לסרוק את פניה, יודע שהיא מרגישה אותו היטב. זה בונס מבחינתי, מפני שזה מרתיח את דמה.

תווי הפנים שלה משונים. יש לה אף מעט גדול מדי, וסנטר מרובע התחום בלחיים עגלגלות. ויש גם את הנמשים. נמשים שפוזרו על אפה ולחייה כמו סוכר קינמון. הם כהים בדיוק מספיק בכדי לשבות את המבט ולעורר כך דחף עז לספור אותם, אולי להתחקות אחר התבנית שהם יוצרים. אף פעם לא אהבתי נמשים. הם יותר מדי מסיחים את הדעת.

יש לה אפילו שני נמשים על השפתיים. זה בהחלט מסיח את הדעת.

אבל את העיניים שלה בהחלט הייתי רוצה לראות שוב. את האשמה שבוהקת בהן. כי היא אשמה. היא עומדת שם, משחקת באצבעותיה בעצבנות ומשיחה על המצרכים שלה בשבע עיניים. מתעלמת ממני לחלוטין. חמוד.

אני מתנשא מעליה, מסרב להרפות ממנה, כמו נקיפות מצפון. לחייה העגלגלות נצבעות בגוון ורוד עז, שמתערבב עם נמשי הקינמון

שלה. אני נהנה להרגיז אותה, על אף שמוטב שלא אעשה זאת. למה?
אין לי ממש מושג, אבל משום שתמיד הקשבתי לאינטואיציה שלי,
אני מקשיב לה גם עכשיו.

הקופאית נועצת בי מבט זועף. ובצדק. אני גבר גדול הנושף
בעורפה של בחורה צעירה שעומדת שם לבדה.

אני מחייך אל הקופאית. "אנחנו מכירים."
"לא, אנחנו לא," אומרת גנבת הגלידה הקטנה, שאפילו לא טורחת
להסתובב.

אני רוכן לעברה, וריח של שמפו ילדותי ואישה נסערת ממלא את
ריאותיי. "נו, באמת, איך את יכולה לומר דבר כזה, דובשנית? לא כל
יום אני מנשק אישה ונותן לה את השמנת שלי."

נדמה שכל גופה של דובשנית נרעד, בעודה נעה לסירוגין בין
הדחף להילחם לדחף לברוח. מאחר שהיא כבר נמלטה בעבר, אני
מהמר על בריחה. אבל אז עיניה הכחולות הכהות ננעצות בפניי. "אני
נישקתי אותך. וזאת הייתה גלידת השמנת שלי."

שלה? אני מרים גבה שעה שפניה מאדימות. כסי שוב, גנבת
קטנה וערמומית שכמוך.

הגבה שלה מתרוממת בתגובה. מי מחזיק בגלידה, טיפשון?
די מרשים האופן שבו היא מצליחה להעביר את המילה 'טיפשון'
בצורה כל כך ברורה במבט אחד בלבד.

הקופאית מושיטה לדובשנית את העודף, והיא מסתובבת כדי
ללכת. הידיעה שהיא עומדת לצאת מחיי משאירה אותי, באופן
מטריד, מרוקן לגמרי.

"איך קוראים לך?" אני שואל, צריך לדעת. כנראה שזה איזושהו
שם חמוד ושמה.

היא נעצרת במקומה. "אני מצטערת, אני לא מדברת עם זרים."
אני פולט צחוק נבחני. "אה, נכון, את רק מנשקת אותם."
נשקי אותי שוב, ואני כבר אדאג שנכיר יותר לעומק.
לא. אני לא רוצה לנשק את הבחורה הזאת. היא טיפוס זהיר
ומשונה, אחת שבטח עוצמת את העיניים בזמן הסקס ועורכת את

רשימת הקניות שלה – חולמת על רכישה נוספת של גלידת מנטה. גנבת קטנה. גנבת פינוקים מרשעת שלא השאירה לי שום דבר לנשנש בסופה. לעזאזל, כדאי שאחזור לשם ואקנה את גלידת הנפוליטנה הארורה ההיא. אבל אני שונא את החלק עם התותים. למה הם בכלל טורחים לשים שם את החרא הזה?

אני נד בראשי ומתמקד בגברת מנטה. היא מחייכת אליי עכשיו חיוך לגלגני, יודעת היטב שנשאיתי ללא שום פינוק עתיר סוכר, ולפתע מתעורר בי דחף ילדותי למשוך לה בשיער או לצבוט לה בישבן. אני לא יודע מה הייתי מעדיף.

זה קינקי ומוזר, ג'אקס.

"את באמת לא מתכוונת להגיד לי איך קוראים לך, גנבת?"

"איך קוראים לך?" היא מטיחה בחזרה, כאילו אין לי שם.

"ג'ון." זו אמת ושקר גם יחד. אני מחייך אליה חיוך חושף שיניים. "ולך? אני זקוק לאיזשהו שם שאוכל לכתוב בתלונה שאגיש במשטרה."

בראש מורם, היא לוקחת את השקיות ולפתע קופאת במקומה. ואז היא שולפת את עוגיות האוריאו – האריזה האחרונה שהיא הצליחה לחטוף לפני שתהיה לי הזדמנות להגיע אליה – ומטיחה אותה במסוע בזעם.

"תכבד את השוטרים בעוגיות. הם בטח יגועו ברעב אחרי שישמעו אותך מתבכיין בלי סוף." ועם דברים אלה, היא מתחילה להתרחק. עכשיו היא לא מנענעת את הישבן שלה, אלא פשוט צועדת בלוחמנות שעושה לי חשק לפרוץ בצחוק שוב.

"עזבי את האקדח – קחי את הקנולי". זה העניין? אני קורא בעקבותיה.

הקופאית מסתכלת עליי כאילו אני משוגע. אין לי ברירה אלא להסכים. מפני שלרגע קצר ונטול כל היגיון, אני שוקל לרוץ בעקבות דובשנית ולבדוק אם אני יכול להציק לה עוד קצת – על אף החשדות שלי שהיא שמרנית במיטה, או אולי דווקא בגללם. אני אוהב אתגרים. אבל אני אף פעם לא יכול לשכוח מי אני. זה פרט שאינני יכול

לשנות, ממש כמו צבע העיניים שלי. אני ג'אקס בלקווד, לטוב ולרע: ידוע בתור הסולן, ולפעמים הגיטריסט, של קיל ג'ון, ידוע לשמצה בניסיון ההתאבדות שלי מלפני שנתיים. כל אישה שאפגוש תמיד תדע את הפרטים האלה עליי, והידיעה הזאת תשפיע על כל היבט בקשר שלנו. העובדה שאני מפורסם וידוע לשמצה מעולה להשארת מערכות יחסים ברמה השטחית. וזה בסדר גמור מבחינתי. סקס זה סקס, חוויה מהנה, קלילה והרדית.

גברת גנבת גלידה היא בבירור לא טיפוס של סטוצים חפוזים. אין לי ספק בכך. על אף שהריב שלי איתה היה לי כף יותר מכל מה שחוויתי כבר חודשים ארוכים, הייתי מעדיף שהרגע הזה יישאר רענן וטהור, מאשר לטנף אותו על ידי זה שאזיין אותה ואגרש אותה מהמיטה ברגע שאסיים.

אני מתבונן בה מתרחקת ומעסה את בור הריקנות המוכר שנפער בחזה שלי. יש דברים שפשוט לא נועדו לקרות.

סטלה

מאיזושהי סיבה מעצבנת, שקיות הקניות שלי כבדות בטירוף. הגוש הקר והנוקשה של גלירת המנטה הארורה הזאת מוטח בירך שלי עם כל צעד שאני פוסעת. אני מדחיקה מחשבות על עיניים ירוקות רושפות מזעם וחיוכים מלגלים, בעודי נכנסת לבניין שלי. הלובי טחוב ותמיד מדיף צחנה של צינורות מעופשים, אבל רצפת הדמקה הסדוקה וגימורי הפליז המאובקים המוכרים מסבים לי נחמה.

אני בת מזל שיש לי מקום מגורים במחיר סביר בעיר. אני מזכירה לעצמי את זה בזמן שאני סוחבת את הקניות חמש קומות למעלה, כפות הרגליים שלי מהדהדות על מדרגות המתכת. יש מעלית אם מתחשק לך לחיות על הקצה. אחרי שפעם אחת נתקעתי בקופסה הזעירה הזאת למשך שלוש שעות, אין לי שום רצון לנסות את מזולי שוב בקרוב.

עד שאני מגיעה לקומה שלי, כבר אין לי שום חשק לאכול – אני פשוט רוצה להיכנס למיטה ולישון. הדירה שלי נמצאת בקצה המסדרון. פה למעלה אין ריח של עובש, אלא של אבק וגבס ישן. הייתי בת אחת־עשרה כשאבא שלי הביא אותי לפה. הייתי מבוהלת והתגעגעתי לאימא שלי עד כדי כך, שבקושי הצלחתי לשאת את הכאב. אבל היא מתה, ואבי – שהיה מבחינתי זר גמור – היה המשפחה היחידה שנותרה לי. נצמדתי אל חיקו בזמן שהוא הוביל אותי לאורך

המסדרון אל יחידת המגורים הקטנה והמתוכננת ביעילות שהייתה הבית שלנו.

באותה תקופה, המיטה שלי הייתה מיטה זוגית קטנה מאחורי וילון, ובכל פעם שאבי היה בסביבה הוא ישן על הספה הנפתחת. הוא היה עוזב למשך ימים ארוכים, ואז צץ שוב, כאילו זה דבר שבשגרה. כאילו זה היה נורמלי להפליא להשאיר ילדה לדאוג לעצמה. הוא היה קורא לזה שיעורים ב"חישול האופי".

עכשיו הוא עזב לתמיד, ואני מרגישה שהמרחב הקטן הזה הוא ארמון. אני לא מתגעגעת לאבא שלי. יש ימים שבהם אני מרגישה כלפיו שנאה צרופה. אבל זה לא מונע בעדי להתוות איפה הוא, לרצות לראות את פניו עוד פעם אחת ולו רק כדי לקלל אותו על שנטש אותי. אז אני אחכה פה, בדירה ששכר הדירה עליה מפקח ושעדיין רשומה תחת שמה של הדודה מדרגה שנייה שלי, היכן שהמפקח מעלים עין, בדיוק כפי שהוא עשה עם אבא שלי – כל עוד אמשיך לזרוק לו כמה מאות דולרים כל חודש.

וזאת הסיבה שבגללה קפאתי במקומי נוכח המעטפה שהודבקת לדלת שלי, מהודקת ורשמית למראה. ליבי מחסיר פעימה למראה המעטפה שניצבת שם כנגד הצבע השחור הגבשושי. אני לא פותחת את המעטפה גם לאחר שאני נכנסת הביתה. במקום זה אני מתמקדת בסידור המצרכים שלי, בפשיטת בגדיי ובלבישת פיג'מה, בסירוק שערי, בכל דבר מזוין חוץ מאשר להסתכל על המעטפה.

רק לאחר שאני כבר לא מסוגלת לשאת את המתח שמכווץ את צווארי, אני מחליטה לפתוח אותה. והעולם שלי נעשה גם קצת יותר קטן וגם הרבה יותר ריק. הבניין שלי עומד להפוך לבניין דירות למכירה. אם באמת הייתי אגנס, הדודה מדרגה שנייה המנוחה שלי, הייתה לי אפשרות לקנות פה דירה. אבל אני לא אגנס, ואין ברשותי את 650,000 הדולר הנחוצים לרכישת חלקת מנהטן קטנה משלי.

"מיקום, מיקום, מיקום," אני רוטנת בזעף, מקמטת את המכתב. כל ההנאה התמימה מהפלטוט שלי עם הבחור החתיך ההוא נעלמה כלא הייתה. בקרוב אהפוך לחסרת בית. החיבור האחרון עם

אבא שלי ייגרע. אני לא יודעת למה אכפת לי; הוא היה אבא מחורבן. ויחד עם זאת, כל מה שאני מסוגלת לעשות זה לשבת על הפוטון המרופט שהוא פעם כינה מיטה, לבהות ברצפה ולהרגיש כל כך בודדה, שהגוף שלי מתחיל לרעוד.

עולה בי דחף עז ואינסטינקטיבי לקום ולרוץ לביטחון המוכר שמציע לי שדה התעופה של האנק. אני זקוקה למרחב. אני רוצה להתבונן בקרקע מרחוק ובשמיים הכחולים להפליא החולפים מעל לראשי. אבל השמיים אפורים וקודרים מהסופה הממששת ובאה, ואסור בשום פנים ואופן לטוס כשאת נתונה בסערת רגשות.

מרותקת לקרקע ובודדה, אין לי שום דרך להימלט מהמציאות החדשה הזאת. אני יכולה להרים ידיים, להניח לחיים לדרוס אותי. וחלק ממני רוצה שזה יקרה.

במקום זאת, אני מושיטה את ידי אל הטלפון שלי ועורכת כמה שיחות.

ג'ון

כשאתה חי את החלום, נדמה לך ששום דבר לא מציאותי. זאת תמיד הייתה הבעיה שלי. מעולם לא היה לי דבר מה מוחשי שבו אוכל להיאחז. כן, יש לי את המוזיקה שלי, את הלהקה, את התהילה, אבל אלה לא דברים שמקרקעים אותי. אלה דברים שמרוממים אותי לגבהים אדירים. אני חי בשביל רגעי השיא האלה, הרגעים על הבמה שבהם אני מרגיש בלתי מנוצח, שאני יכול לעשות הכול. שום דבר עלי אדמות לא משתווה להרגשה הזאת. מוזיקה היא הנשמה שלי, וכשאני מנגן, אני בן אלמוות.

אבל אתה לא יכול לחיות את כל החיים שלך בשביל רגע אחד. וההתרסקות שמגיעה לאחר הנסיקה לגבהים האדירים, הבלתי אפשריים האלה, מכה בכ בעוצמה.

איך אפשר להמשיך הלאה, לאחר שהתדרדרת אל שפל המדרגה? אט-אט, בכל יום צעד קטן נוסף. זה מה שהמטפלת שלי אומרת, בכל אופן. בכל יום תתקדם צעד אחד. חלק מהימים יהיו שגרתיים. וחלק מהימים יעלו לך על העצבים.

תור לבדיקה כללית אצל הרופאה נופל איפשהו בין המעצבן לשגרתי. אבל יש משהו בלהיות על סף מוות שגורם לך לרחוש מעט יותר כבוד כלפי הבריאות שלך. ולכן אני פה, יושב על כיסא לא נוח בסלון של הרופאה הפרטית שלי – מפני שנכון שאני עושה משהו שגרתי כמו בדיקה רפואית כללית, אבל אני עדיין אני, ובגלל התהילה אני חייב להקפיד על אנונימיות מוחלטת כשאני פוגש רופאה.

דוקטור שטרן לא נותנת לי לחכות. היא נכנסת לחדר עם חיוך נעים וסתמי, כמו שבוודאי מלמדים רופאים בבתי ספר לרפואה. "שלום, ג'אקס. מה שלומך?"

"בסדר גמור. קצת כואב לי הגרון, אבל תמיד כואב לי הגרון אחרי סיבוב הופעות." לשיר לילה אחר לילה, גובה ממני מחיר. שתיתי כל כך הרבה תה מזורג עם דבש ולימון, שאני נשבע שזה כבר מתחיל לצאת לי מנקבוביות העור.

היא קופצת את שפתייה, ולפתע אני נתקף דאגה. "שב על הספה בבקשה, ואני אברוק אותך."

אני תופס את מקומי ונותן לה לבחון ולמשש את גרוני. "יש דברים נוספים שמפריעים לך? כאב או אי-נוחות באזורים אחרים בגוף?" "אזורים אחרים?" אני מכווץ את מצחי בבלבול. אין לי מושג למה, אבל לפתע הלב שלי מתחיל לפעום מהר יותר. משהו בהבעת פניה הזהירה מערער את שלוותי. "לא. למה?"

היא נסוגה לאחור ומרימה תיקיית מסמכים המונחת על שולחן קטן. "קיבלתי את תוצאות בדיקת המעבדה שלך."

מפני שקיבלתי החלטה לנהוג באחריות בקשר לבריאות שלי, אני גם עורך בדרך קבע בדיקות לגילוי מחלות מין. אני מתבייש להודות שזה לא משהו שנהגתי לעשות בצעירותי, אבל עכשיו אין לי שום

כוונה להקל ראש בבריאות שלי. ובכל זאת, המבט ששטרן נועצת בי כלל לא מוצא חן בעיניי.

"בסדר," אני אומר במהוסס.

דוקטור שטרן לוטשת בי את מבטה במשך דקה ארוכה. "עושה רושם שיש לך כלמידיה, ג'אקס."

דם שוצף את אוזניי. "מה? לא. מה?"

היא מעיפה מבט בגיליון הרפואי שלי, וחוזרת למקד בי את מבטה. "אבל אני מקפיד לשים קונדום," אני מתעקש, עכשיו כבר כמעט אחוז פאניקה. העור שלי מתחיל לעקצץ. "בכל. פעם." אני מקפיד על זה בטירוף. מעולם לא בטחתי בקונדום של אף אחד אחר. גם אם אשים בצד את האפשרות שאדבק במחלה, מספיק ניקוב קטן וחשאי במחט והופ, אני אבא. ואין סיכוי שאתן לזה לקרות.

"למרבה הצער," אומרת דוקטור שטרן, "אפשר להידבק בכלמידיה גם ממין אוראלי."

אני בוהה בה.

דוקטור שטרן מדברת אליי כמשתתפת בצערי. "זה בגרון שלך, ג'אקס. וזה הגיוני, אם נדבקת בזה ממין אוראלי. הכאב בגרון הוא תסמין של כלמידיה. למרבה המזל, גילינו את זה מוקדם."

מין אוראלי? ירדתי לאיזו בחורה אקראית ונדבקתי במחלת מין? הבטן שלי מתהפכת. "בגרון? אפשר לחלות במחלת מין בגרון המזוין?"

"זה פחות נפוץ, אבל כן."

איפה הייתי במהלך השיעור הזה, לכל הרוחות? כנראה שהברזתי מהכיתה. נעורים מבוזבזים. אני צובט את גשר אפי בניסיון להירגע.

דוקטור שטרן עדיין מדברת. "אתה חווה מעין תחושת צריבה בזמן הטלת שתן? כאב או רגישות באשכים שלך?"

"מה? לא." אני זוקף את גבי. "לא, שום דבר. הזין שלי שדוד גמור."

היא מחייכת אליי את החיוך הסבלני הזה שמרתיח לי את הדם. "ובכל זאת, כדאי שאערוך בדיקה יסודית."

"בדיקה יסודית?" פעמוני אזהרה מהדהדים בראשי.
היא אפילו לא מנידה עפעף. "של הפין ושל פי הטבעת שלך,
בשביל –"
"הו, לעזאזל." אני שוזר בשערי יד קרה. אני לא מאמין שזה קורה
לי.

דוקטור שטרן מניחה יד על כתפי. "החדשות הטובות הן שאפשר
לטפל במחלה הזאת בקלות. האנטיביוטיקה אמורה לרפא אותך די
מהר."

אלה באמת חדשות טובות, אבל היא עומדת למשש לי את הזין
ולהאיר את חור התחת שלי בפנס. אני שוב מתחלחל מאימה ומשפשף
את פניי ביד רועדת. "אלוהים אדירים." מחשבה נוספת חולפת במוחי,
ואני כמעט מתפוצץ מרוב חרדה. "אוי, פאק! אני אצטרך ליצור קשר
עם הפרטנריות שלי, נכון?"

בזמן שהיא מהנהנת בראשה, נפער מולי חור שחור של השפלה.
"זה יהיה המעשה האחראי מצידך, ג'אקס."

וסיוט יחסי ציבור שלא ברא השטן. בשנתיים האחרונות הייתי
תחת המיקרוסקופ הציבורי – הבחור שניסה. האם הוא ינסה שוב?
מה הוא חושב לעצמו עכשיו? תמיד השאלות האלה. תמיד עוקבים
אחרי כל צעד שלי. עכשיו גם יתחילו לספר עליי בדיחות גסות. כן,
אני מרחם על עצמי. בכלל לא אכפת לי. כי אני יודע שאצטרך לספר
לסקוטי ולברנה.

"לעזאזל, לעזאזל, לעזאזל."

"הכול יהיה בסדר, ג'אקס."

הו, כמה אירוני. בכל פעם שמישהו אומר לי את המילים האלה,
קורה משהו ואני חוטף מהלומה נוספת.

יש לה את ההבעה הזאת, אתם יודעים, ההבעה הזו של רופאים
שמנסים לעורר בכם רגשות אשם על הבחירות שלכם בחיים. "מתי
הייתה הפעם האחרונה שהיה לך מגע מיני עם מישהי?"

"לפני חודש." למען האמת, זה לא היה כל כך מוצלח מבחינת
או מבחינת הפרטנרית שלי, וסוף כל סוף הבנתי שאולי הגיע הזמן

שאים קץ לסטוצים האלה, שאולי הגיע הזמן לעצור בכל הנוגע לסטוצים חסרי מחשבה.

"הממ... ובכן, תקופת הדגירה יכולה להימשך בין מספר ימים למספר חודשים, אבל בדרך כלל התסמינים מופיעים תוך שבוע עד שלושה שבועות. לדעתי כדאי שתתחיל עם הפרטנרית האחרונה שלך ותתקדם משם."

אני לא מתכוון לטרוח לשתף אותה במספר הפרטנריות שהיו לי במהלך אותו שבוע. אני מעביר את ידי במורד פניי, ואז קופא במקומי. גל אימה גואה בקרבי.

"דוקטור, לפני כמה ימים בחורה אקראית נישקה אותי בחנות." אהה... איזה זמנים יפים. ההליכה החצופה של גנבת הגלידה החמודה חולפת בראשי לרגע, לפני שאני מגרש את המחשבה.

היא מנסה לכבוש את חיוכה. "למה אני לא מופתעת?" למרבה הפלא, אני עדיין מופתע. בחורות מתחילות איתי כל הזמן. אבל ההצעות האלה הרבה יותר ישירות. רוצה להזדיין? כן, בבקשה, בטח, נהדר. אלא שגנבת הגלידה נישקה אותי מתוך החלטה מחושבת להסיח את דעתי. אני עדיין מעריץ אותה על זה.

"העניין הוא שאני לא יודע מי היא. מה אם... אלוהים אדירים, אני לא מסוגל להתייבב מול גנבת הגלידה ולומר לה שהיא צריכה לעבור בדיקה לגילוי מחלת מין. "יכול להיות שהדבקתי אותה..."

"לא, ג'אקס, דוקטור שטרן קוטעת אותי. "אי אפשר להידבק בכלמידיה מנשיקה, ואפילו לא משתייה מכוס משותפת. רק מחדירה או מין אוראלי."

כתפיי צונחות בהקלה. "ובכן, טוב לדעת." דוקטור שטרן שוב טופחת על שכמי בעדינות. "אני אתן לך כמה רגעים להחליף לחלוק, ונתחיל." נכון, הבדיקה. מעולה. פשוט מעולה.

סטלה

בדרך כלל, כשהטלפון שלי מצלצל כשאני ישנה, אני לא עונה. אך מפני שרצה הגורל והטלפון שלי תחוב מתחת ללחי שלי, והצלצול הצורמני שלו הרגע כמעט עשה לי התקף לב, אני קצת יותר פתוחה לאפשרות הזאת.

בזמן שניסיתי בגמלוניות להשתיק את המכשיר הארזר, הצלחתי לחבוט לעצמי בפנים לפני שמצאתי את כפתור המענה.

"פאק – הלו?"

דממה ממושכת משתררת מעברו השני של הקו, דממה מהסוג שברור לך שיש מישו מעברו השני של הקו, אבל הוא תוהה האם כדאי לו לפתוח את הפה ולדבר.

אני נאנחת בכבדות, ומתהפכת לשכב על הגב שלי. "שמעת אותי אומרת פאק, אה?"

זה לא טוב, משום שזה הטלפון שאליו מתקשרים הלקוחות שלי, וחלק מהלקוחות הפוטנציאליים שלי גם ככה די לחוצים.

מישהו מכחכח בגרונו ואז נשמע קול צלול של גבר, שסוף כל סוף החליט לפצות את פיו. "אני מדבר עם מיס גריי?"

ובכן, שלום לך, ג'יימס בונד. אני משפשפת את הלחי שלי ומתיישבת במיטה. "כן, זאת מיס גריי. רוב האנשים קוראים לי סטלה. מה אני יכולה לעשות בשבילך היום? שיט, זה היה ממש אלגנטי מצידך, סטלס. מדברת כמו אבא ונשמעת כמו איזו מטומטמת.

ניכר שבונד מסכים. הוא משמיע רעש חשוד. "קוראים לי אדון סקוט. קיבלתי את הפרטים שלך מאהרון מולינס." הוא שוב חוזר לדבר בטון חשדני, ועכשיו גם בקול רם יותר. "הוא אמר שאת אדם מהימן, ושאוּלי תהיי מעוניינת לשמור על חיית מחמד."

אה, לעזאזל. הגיב החלומי. אתמול בלילה אהרון, לקוח ישן שלי, ניסה לשכנע אותי שזה יכול להיות פתרון קל לבעיה העתידיה שלי, כשאפוף לחסרת בית לאחר שהסאבלט שלי ייגמר בעוד שלושה שבועות.

"כן," אני פולטת. "לשמור על חתול, נכון? אהרון אמר לי שאתה מחפש מישהו לטווח ארוך? מדובר על חודשיים, נכון?"

"ארבעה חודשים, למען האמת. הלקוח שלי טס לתקופה ארוכה, והוא לא רוצה להעלות את החיה על מטוס."

הבחור הזה נשמע כאילו זורמים לו בוורידים מי קרח. "טוב, נראה לי שככה עדיף בשביל – אני מצטערת, איך קוראים לחתול?"

שתיקה נוספת, ואז הוא מכחכח בגרונו. "סטיבנס."

"לחתול קוראים סטיבנס?" נשמע כמו שם של משרת. לא מפתיע. הבחור בטלפון נשמע כמו טיפוס שיחזיק משרת.

הוא גם נשמע ממורמר. "כן."

משהו מפוז בשולי תודעתי. ואז שפתיי מתעקלות בחיוך. "זאת אומרת, כמו קאט סטיבנס? הזמר-יוצר?" אני כובשת גיחוך.

"אני מופתע ששמעת עליו," אומר אדון סקוט באדישות. "הייתי מניח שהוא רחוק מאוד מקבוצת הגיל שלך."

"אחד מהעיסוקים שלו הוא ליקוט של עובדות אקראיות, רובן חסרות כל תועלת בחברה של ימינו." אןף. ברצינות, תפסיקי לדבר, סטלס. את תאבדי את הבחור.

"ובמה בדיוק את עוסקת, מיס גריי?"

"אפשר לומר שאני אשת אשכולות." יש שיאמרו שאני בטלנית בלי שום שאיפות בחיים, אבל ניסיתי לעבוד בעבודות מתשע עד חמש. זה פשוט לא בשבילי.

"נשמע שזה יכול להועיל. אחת לשבוע מגיעה עוזרת, ככה שלא יצופה ממך לנקות. אבל יש גם את העניין של דג הזהב."

"מסקרן." אני קמה מהמיטה וניגשת להציץ במראה שבחדר האמבטיה. אלוהים, שיער הבוקר שלי נראה זוועה. "איך קוראים לו?"

"הון," הוא אומר.

"כמו האן סולר?"

"לא האן. הון. הירון."

ידי קופאת בדרכה להסיט את השיער מפניי. "גולדי הון?"

אדון סקוט נאנח בכבדות, בזמן שאני מתפקעת מצחוק.

"אלוהים," אני אומרת בין צחקוק לצחקוק. "מי הלקוח שלך?" כעת קולו של אדון סקוט נשמע קר כקרח, ואני ממש מרגישה את הצינה מנשבת בעורי. "אחד מהתנאים הבסיסיים לקבלת העבודה הוא שפרטיותו של הלקוח שלי תישמר בכל מחיר."

"הממ... בסדר. אם ככה, כנראה שאצטרך לוותר, אדון סקוט." וזה די מדכא. אהרון אמר לי שהעבודה כוללת פנסיון מלא בחינם בפנטהאוז בצ'לסי. מאחר שאני עומדת להישאר ללא בית, זה היה יכול להיות סידור מצוין מבחינתי.

משתררת שתיקה נוספת, ואני מתחילה להרגיש שהוא ציפה לצייתנות מוחלטת. "אני רוצה להבין. הבקשה לכבד את הפרטיות של הלקוח שלי מפריעה לך?"

"לא. בחיים לא הייתי מעלה על דעתי לפגוע בפרטיות שלו. אבל, כמו שאמרתי, יש לי כמה עבודות מהצד. לפעמים לקוחות מגיעים לבקר אותי."

משתררת בינינו דממה מחרישת אוזניים.

"לקוחות?" הטון החשדני שוב נשמע בקולו.

"לא מדובר במשהו פלילי או מפוקפק." אני מספרת לאדון סקוט על תחום עיסוקי, בזמן שהדממה מעברו השני של הקו הופכת כבדה יותר, ועם כל רגע שעובר, אני מרגישה מטומטמת יותר על הצורך שלי להסביר את עצמי באוזני הזר הגמור הזה. "אז, אתה מבין," אני מסיימת את ההסבר, "בעוד שאני אוהבת חיות מחמד ואשמח לשמור עליהן בשביל הלקוח שלך, אני לא יכולה להזניח את שאר העבודות שלי."

אדון סקוט מהמהם, ואז לפתע קולו שוב הופך נוקשה ועוצמתי. "אדון מולינס הוא חבר ותיק של אשתי. הוא ממליץ עלייך בחום..." ובצדק. הוא היה אחד הלקוחות הראשונים שלי, ובאמת עזרתי לו מאוד. אבל אני שותקת. אחרי הכול, אני מקפידה לשמור על הפרטיות של הלקוחות שלי.

"אשתי סומכת על כושר השיפוט שלי, ואני סומך על כושר השיפוט של אשתי. כל זמן שאת מסכימה להקפיד להיפגש עם הלקוחות שלך

רק בחללים המשותפים, אני מוכן לאפשר הכנסת מבקרים. בנוסף על פנסיון מלא, ההצעה כוללת גם פיצוי כספי." הוא נוקב בסכום, ומרוב הלם, אני צונחת אל הרצפה הקרירה של חדר האמבטיה.

עם סכום כזה, לא אצטרך לדאוג בקשר לשכר דירה למשך מספר חודשים, ואוכל לשים קצת כסף בצד. סוף כל סוף אוכל לקנות את המכונית שאני צריכה, ולא אצטרך להסתמך על הרכבת שבביל להגיע ללונג איילנד וכל הזמן לבקש מהאנק שיאסוף אותי מהתחנה. לא אצטרך להתנפל על כל עבודה שנקרית בדרכי. אוכל לנשום קצת לרווחה.

אדון סקוט עדיין מדבר. "נצטרך שתתחילי תכף ומייד, יש סופה בדרך, והלקוח שלי כבר עזב את העיר."

אה, כן, הסופה. היא תגיע הלילה.

"אני יכולה לעשות את זה. אני יכולה לארוז מייד." אני יכולה לפנות את הדירה שלי בסוף השבוע הבא.

"מצוין. תוך שעה יגיע אלייך שליח וימסור לך ערכת הרכבה."

וואו. זאת יעילות ברמה אחרת לגמרי. "אני אחכה לו."

"דבר אחד אחרון. בפנטהאוז יש קיר משותף עם יחידת דיור. החברה שלי מחזיקה בבעלות שני הבתים. במקרה שיהיו לך כל מיני... עניינים עם השכן שלך, אני אשמח אם תיצרי איתי קשר לפני שתפני אל הדייר."

בסדר... זאת כבר רשמיות מוזרה למדי.

"לפי איך שאתה מתאר את זה, נשמע שיש סיכוי טוב שיהיו לי עניינים עם השכן, אדון סקוט. יש משהו שכדאי שאדע על השכן החדש הזה שלי?" לדוגמה, האם הוא פסיכופת חמוש בסכין? ומה לכל הרוחות? עניינים? אילו מן עניינים? הוא מעלה באש בתים כשמעצבנים אותו? הוא צופה בפורנו בווליום גבוה? מי האנשים האלה?

"הוא בדרך כלל לא נמצא בבית. רוב הסיכויים שבכלל לא תדעי שהוא שם, מיס גריי," אומר סקוט ברוך. "אני רק אומר לך את זה ליתר ביטחון. יש לך את הלקוחות שלך, ולי יש את שלי. הפרטיות של הלקוחות שלי היא ערך עליון אצלי, זה הכול."

אני מתחילה לחשוד שהלקוחות שלו הם פושעים בינלאומיים. אבל קשה לי להאמין שאדם שקורא לחיות המחמד שלו על שם מפורסמים – ועוד על בסיס משחק מילים – יהיה איום ונורא עד כדי כך. באשר לשכן – זה שאין להפריע את מנוחתו – אין לי ברירה אלא להישמע לעצתו של אדון סקוט.

חוץ מזה, יש דברים הרבה יותר טובים שיכולים להעסיק את מחשבותיי, כמו מגורים בפנטהאוז וחתול בשם סטיבנס.

ג'ון

טעיתי שנשארתי בעיר. ברגע ששמעתי על הסופה המתקרבת, הייתי צריך לעלות על מטוס ולהסתלק מפה. לטוס לדירה שלי בלונדון. או אפילו לדרום, היכן שיש שמש חמימה ונעימה. שבוע או שבועיים על איזשהו חוף, ללגום בירות ולזיין אישה שזה מתאים לה, היו עושים את העבודה.

אבל לא, הייתי חייב לתקוע את עצמי לבד, הדממה היא חברתי היחידה. זה לא דבר טוב בשבילי להיות לבד יותר מדי זמן. יש שיקראו לזה חולשה. בשבילי זה פשוט חלק מהאופי שלי; כשאני לבד יותר מדי, המחשבות שלי נוטות בקלות לפנות למקומות אפלים.

"לעזאזל." אני משפשף את עיניי וניגש בעצבנות אל קיר החלונות. אני לא יכול לראות דבר פרט לכתם לבן מטושטש ולשלג הנערם כנגד השמשה התחתונה. לפתע מתעוררת בי תחושה שאין לי שמץ של מושג היכן אני, ואני ממהר להניח יד על הזכוכית הקרה. מבחינה שכלית אני יודע היכן אני – בעיר ניו יורק, בפנטהאוז בשווי שלושים מיליון דולר שקניתי בלי להניד עפעף. ממש מלך העולם, אה? מלך שלא מסוגל לשאת את השקט והבדידות.

אני נאנק בזעף ומפנה את הגב לחלון. אני רעב, וכדאי שאוכל משהו. הבהייה במקרר שלי לא תורמת לשיפור המצב. אני לא מסוגל להפסיק לחשוב על גלידת המנטה עם שבבי שוקולד שחמקה ממני. חיוך רפה עולה בשפתיי.

הנשיקה המתוקה והצנועה שגנבת הגלידה שלי הצמידה לשפתיי מסרבת להרפות מזיכרוני. ליבי, סופי וברנה הן הנשים היחידות בחיי שלא מתייחסות אליי כמו אל אליל שיש לסגור לו, או איזושהו אדם אומלל שבכל רגע עלול להתפוצץ. אבל הן בגדול חבורה של אחיות סוררות שדוחפות את האף, מחטטות ומתערבות בעניינים שלי. כמעט שכחתי איך זה לתקשר עם אישה שלא יודעת מי אני.

גנבת הגלידה, דובשנית מוזרה שכמותה, נלחמה על הגלידה שלה כמו לוחמת אמיתית. היא חמודה בטירוף, באמת. וזה המקום שבו אני נמצא בחיים שלי – אני נהנה להתווכח עם ג'ינג'ית מטורללת בסופרמרקט יותר משאני נהנה לבלות במועדון או במסיבה עמוסה במפורסמים.

אני מגחך קלות, מנסה לדמיין איך היא הייתה מגיבה אם הייתי מזמין אותה אליי. לא בשביל להזדיין, אלא בשביל לאכול ארוחת ערב, לצפות בסרט ולחלוק גלידה. בילוי בסגנון בית הספר היסודי. התרחיש הזה כל כך רחוק מהחיים שלי, שאני אפילו לא מצליח לדמיין אותו. גם ככה לעולם לא באמת אעשה משהו כזה. לא כשהתוצאה האפשרית של מפגש כזה עלולה לשמש חומר לצ'הובונים. אני מי שאני, והחיים שלי לא כוללים חברויות אקראיות עם נשים מוזרות.

תיצמד לנשים שאתה מכיר. זה שיעור שלמדתי מוקדם מאוד, ובייסורים רבים.

אני טורק את דלת המקרר ושולף את הטלפון. יש לפחות חמישים הודעות שממתינות לי.

היי, מותק, אתה בעיר? אשמח להיפגש שוב!

אני כל הזמן חושבת על הלילה שלנו. רוצה אותך בטירוף. ג'אקס, אתה מטלטל את עולמי.

אני מפסיק לגלול ובמקום זה מתחיל ללחוץ על 'מחק'. לפתע גופי מוצף בקרירות ועורי נשטף זיעה. אני לא זוכר אף אחת מהנשים האלה, וזה די טראגי בעיניי. אני אוהב נשים, באמת. אני אוהב את הרכות שלהן, את הריח שלהן, את צליל הצחוק שלהן, את התחושה בזמן

שאני שוקע לתוכן. אני אוהב סקס. זיונים הם חלק בלתי נפרד מהחיים שלי, זאת הדרך שלי להפיג מתחים – לשכוח. ועל אף שלאחרונה הורדתי הילוך, ההזדמנות לסקס מהיר וזמין תמיד הייתה שם בשבילי במקרה הצורך.

נכון לעכשיו, ההזדמנות הזאת נעלמה לגמרי בעקבות הבדיקות שעשיתי לאחרונה. מעולם לא שפטתי אנשים על בסיס ההיסטוריה המינית שלהם. אחד מהמנטורים שלי נדבק בנגיף האידס בשלהי שנות השמונים. הוא שרד, ובעיניי זה אמיץ בטירוף. אם ככה, למה אני לא מצליח להפסיק להרגיש כאילו אני מכוסה בלכלוך דביק? אני משותק מבושה. זה שם, על העור שלי, תחושת הכישלון המטונפת והפסולה הזאת.

יש שם גם תחושת אובדן. אבל היא לא חזקה באותה המידה. לאחרונה היה לי קשה יותר לאבד את עצמי בסקס. המוח שלי כל הזמן נדחף למשוואה.

בפעם האחרונה שהייתי עם בחורה, עוד לא הספקתי להיכנס לעניינים, וכבר סבלתי ממשבר מצפוני. היא טיפחה תקוות כלשהן? חלומות כלשהם? היא חשבה שאתקשר אליה למחרת? וכשלא עשיתי זאת, היא נפגעה? הזין שלי הצטמק במהירות, כמו בלון שניקבו בסיכה. בסופו של דבר ירדתי לה רק כדי שהיא לא תשאל שאלות, ועזבתי את המקום כשאני מרגיש מלוכלך וזול ועצבני על עצמי. אלוהים, זה קרה בגללה. נמנעתי מסקס, ובמקום זאת נדבקתי בכלמידה.

אני פולט צחוק רפה, אבל הוא נטול כל הומור. אני חייב לעדכן את הבחורה הזאת, ואני לא זוכר איך קוראים לה. אני לא זוכר שום פרט שקשור אליה, פרט לכך שהיה לה שיער בגון ורוד עז ושהיא הייתה מגולחת למטה.

"חרא."

אז לא, אין לי שום כוונה לחפש סטון זריז מתישהו בעתיד הקרוב. מה שמשאיר אותי פה, לבד. וזה אף פעם לא טוב בשבילי. אני מרים את הטלפון שוב ומתקשר לקיליאן. הטלפון מצלצל

ומצלצל, ואין לי שמץ של מושג מה השעה היכן שקיליאן נמצא. אבל אין לי שום כוונה לנתק.

הוא עונה, נשמע שהוא ער. "מה המצב, ג'יי?"

"תסביר לי שוב למה אתה וליבי הייתם צריכים לעבור לסידיני למשך ארבעה חודשים, כי אני לא קונה את התירוץ הזה של אנחנו רוצים לראות את המים מודחים באסלה הפוך."

קיליאן פורץ בצחוק. "כשביקרנו את סקוטי, ליבי פשוט התאהבה במקום."

"ביקרתם, מלשון ביקור. לכל הרוחות, סקוטי חזר לניו יורק, ועכשיו אתה שם."

אני לא מנסה להרגיש מאוכזב מכל זה. אבל אני מרגיש מאוכזב. "מה אני יכול לומר? ליבי ואני רוצים לחקור את חצי הכדור הדרומי, ואני מנסה לעשות את זה בדרך אחרת שהיא לא לעלות על טיסות באורך עשרים וארבע שעות הלך ושוב. יותר הגיוני שפשוט נישאר פה לתקופה מסוימת."

זה מה שמאפשרים החיים שלנו – היכולת להימלט למשך חודשים וליהנות ללא שמץ של דאגה. ממש לאחרונה קיל ג'ון סיימה סיבוב עולמי ארוך, וכרגע אנחנו לא כותבים חומר חדש, אלא פשוט "מטעינים מצברים", כפי שוויץ היה אומר. פירוש הדבר שכל הבנים נהנים מאינספור סטוצים ובילויים, ככה שלא נרצח זה את זה כאשר בסופו של דבר נתכנס בכוחות משותפים כדי לעשות את הכול מחדש. יש שיאמרו שקטנוני מצידו לזעוף. ובכל זאת, הינה אני, זועף. "אני רק אומר, סוף כל סוף הצלחת לשכנע אותי לעזוב את הדירה שלי, שהתאימה בול לצרכים שלי –"

"הדירה של סבתא'לה", הוא קוטע אותי.

"קיבלתי אותה בירושה מסבתא שלי."

קיליאן פולט נחרת צחוק. "ולא שינית שום דבר מזורגג בדירה הזאת. אני נשבע, בכל פעם שאני נכנס לשם, אני ישר נזכר בתה החלש ובעוגיות התפלות שסבתא שלך הכריחה אותנו לאכול בכל פעם שהיינו מבקרים אותה."

"היית משוגע על העוגיות האלה."

"כן. זמנים טובים." הוא נאנח. "אתה אוהב את המקום?"

אני מביט סביב בעודי פוסע לעבר הספה. קיליאן יזדעזע עד עמקי נשמתו ברגע שהוא יראה שלא מעט מהרהיטים הישנים של סבתא שלי מצאו את דרכם הנה. הוא תמיד יורד על סגנון העיצוב שלי. מה אני יכול לומר? הרהיטים של סבתא היו מוכרים ומנחמים. "הוא ממש... מואר."

"מואר?" הוא נשמע מבולבל.

"הרבה חלונות. תקרות גבוהות." אני מתגעגע לבית הקודם שלי, עם הקירות הכהים והחלונות הקטנים. זאת הייתה מערה נחמדה ומרגיעה, לעומת כל ה... מרחב החשוף הזה. "ג'ון, קיליאן אומר בליווי אנחה ארוכה, "אור ואוויר הם דברים טובים."

בטח, אם אתה אוהב להיות חשוף. אין פה שום דבר שמקרקע אותי. "האקוסטיקה פה טובה," אני ממלמל, מפני שאני יודע שהוא מחכה למעט תשבחות.

"היא מעולה," הוא מוסיף. "נסה לנגן בגיטרה. אתה לא תתאכזב." אני פולט נחרה ושפתיי מתעקלות בחיוך רפה. אני יכול לנגן בגיטרות שלי בכל שעות היממה. גם אם לא אצליח לכתוב שום חומר חדש, זה בכלל לא משנה. כמו הביטלס, גם ב־קיל ג'ון יש שני אומנים מובילים, קיליאן ואני. שנינו שרים, שנינו מנגנים בגיטרה. בחלק מהשירים, קיליאן תופס פיקוד. בחלק מהשירים, אני תופס פיקוד. אבל אנחנו כותבים אותם ביחד.

וויפ וריי בדרך כלל אחראים על הביטים ועל המקצב הכללי, אבל קילס ואני מהווים את עמודי התווך של תהליך היצירה. מאז התקרית, כפי שכולם מכנים את מה שקרה, קיליאן לוקח על עצמו את מרבית העבודה, וכותב שירים יחד עם אשתו, ליבי. וזה בסדר גמור, אבל זה פשוט לא הסאונד שלנו.

אני צריך לקחת את עצמי בידיים. שנתיים זה יותר מתקופת יובש; זה מדבר צחיח.

"אולי אנגן הלילה," אני אומר לקיליאן, ושוב פותח את דלת המקרר. "אני אניח לך לחזור למה שעשית."
 "למי שעשיתי," הוא מתקן. "ועשיתי את אשתי – אאוץ', ליבס. למה את צובטת אותי?"

אני שומע את ליבי מקטרת ברקע ופורץ בצחוק. "אולי עדיף שלא תשתף את כולם במה שאתם עושים בפרטיות, אחי."
 "כן," הוא רוטן. "המסר הועבר בבירור."
 אני מחייך בעודי מוציא מהמקרר סיר עם תבשיל שהכנתי אתמול.
 "אם זה מה שעשיתם בזמן שענית לטלפון, אני אהיה ממש מאוכזב ממך."

"הי," הוא מוחה, "התנהגתי כמו חבר אמת."
 החיוך נמחק לי מהפנים. הוא שוב משמש על תקן הבייביסיטר שלי. מה גרוע יותר? שעלה בי הצורך להתקשר אליו מלכתחילה? אני כובש אנחת ייאוש. "תהיה בעל טוב ותבדר את אשתך. אני זו."
 אחרי שאני מנתק, אני בוהה בתבשיל שהכנתי. אני לא מסוגל להישאר פה. בחוץ, הסופה מנשבת בחוזקה. אני לבד, אבל יש לי אוכל. שפע של אוכל. והוא טעים. יש אנשים אחרים שלא זכו להיות ברי מזל כמוני.

אני נכנס לחדר הכביסה בריצה קלה, לוקח סלסילה קטנה ומניח בתוכה את התבשיל ומספר מצרכים נוספים. אני נושא את הסלסילה במורד המדרגות ומקיש על הדלת.
 מאדי פותחת את הדלת ומביטה בי בחיוך רחב. "ובכן, שלום לך, חתיך."

"מאדי, את נראית יפהפייה כמו תמיד."
 היא פורצת בצחוק, וצחוקה נשמע מעט צפצפני. "פלרטטן. מה אתה עושה פה?"

"רציתי לדעת אם תרצי להצטרף אליי לארוחת ערב. אפשר לעניין אותך בתבשיל בקר?"

היא מביטה בי בפנים קורנות, כאילו עשיתי לה את השבוע. העובדה שהעליתי חיוך על שפתיה משמחת אותי, אבל אני חש גם

מעט איי־נוחות. אני בסך הכול מציע לה לחלוק איתי את האוכל שלי – קשה לומר שזה איזושהו מעשה גבורה.

"אני אשמח לאכול איתך ארוחת ערב, ג'אקס. תיכנס." היא מסתובבת ונכנסת לתוך הדירה שלה.

אני מאט את צעדיי כדי להתאים את עצמי לקצב שלה. הדירה של מאדי קטנה יותר, והתקרה נמוכה יותר. היא מעוצבת בטוב טעם, מלאה בחפצים עתיקים ורהיטים משובחים. בדרכים רבות, זה כמו בית אנגלי שהונחת היישר באמצע מנהטן. אני לא זקוק למטפלת שתסביר לי שהוא מזכיר לי את הילדות שלי, על אף שמאדי היא כל כולה חוצפה ניו יורקית טהורה.

הכרתי אותה כשעברתי לגור פה, לפני מספר חודשים. בזמנו, היא ניסתה לגרור עגלת ספרים במעלה גרם המדרגות שבחזית ביתה. האישה מתנשאת לגובה מטר וחצי, ואולי שוקלת שישים ושמונה קילו (עם בגדים ספוגים במים), אבל היא לא הייתה מוכנה להרים ידיים וניסתה לעשות זאת בעצמה עד שלקחתי ממנה את העגלה.

תוך זמן קצר למדתי שמאדי הייתה סוכנת מניות, אחת הנשים הראשונות שהצליחו בתחום בשנות השישים והשבעים. אני די משוכנע שהיא יכולה לקנות את כל הבניין, אבל עושה רושם שהיא שבעת רצון בדירת החדר הקטנה שלה.

אני נכנס למטבח בעקבותיה, והיא מוציאה סיר גדול בשביל לחמם את התבשיל. "מה עוד הבאת בסלסילה הזאת, כיפה אדומה?"

"נחמד מצידך," אני אומר, מניח את הסלסילה שלי. "יש לי קצת סלט ובגט מפתה."

מאדי נשענת על הדלפק ומוציאה מאחת המגירות סיגריה אלקטרונית. "בחור צעיר, נשמע שאתה ממש מתחנן לקצת טיזינג." אני מניד בראשי וניגש לחמם את התבשיל. "ולך יש מוח מלוכלך, גברת גולדמן."

"אז עכשיו אני גברת גולדמן, אה?" היא יונקת מהסיגריה האלקטרונית ומציצה לעברי מתחת לריסיה המלאכותיים הארוכים עד כדי גיחוך.

"אני מנסה להתנהג כמו ג'נטלמן."

מאדי לוקחת את הבגט ומתחילה לפרוס אותו. "חמוד שלי, אני בת שבעים וארבע. אין לי זמן לג'נטלמניות."
אני פורץ בצחוק. "רשמתי לפניי."

אנחנו אוכלים ארוחת ערב ליד השולחן במטבח שניצב בפינה בסמוך לחלון. זה אחד מאותם שולחנות פורמייקה עם ציפוי כרום משנות הארבעים, והוא נראה כאילו הוא נלקח מדיינר. השלג יורד במשבים עזים וכבדים.

"לא שאני לא מעריכה את החברה, ילדון, אבל חשבתי שבזמן הזה כבר תהיה רחוק מפה," אומרת מאדי תוך כדי שהיא אוכלת מהתבשיל. היא יודעת מי אני. היא זיהתה אותי ברגע שהצעתי לה עזרה עם השקיות שלה באותו יום. מתברר שהיא מעריצה של קיל ג'ון.
"כנראה שזה מה שהייתי צריך לעשות." אני לוקח חתיכה מהבגט.
"לא ממש יכולתי לחשוב על מקום שאליו ארצה ללכת."

וזאת האמת לאמיתה. קיליאן וסקוטי נשואים. לא כיף להיות גלגל חמישי. וויפ וריי נסעו לריטריט בריאות. לא בשביל לשקם את הבריאות שלהם, אלא בשביל להשכיב בחורות. אם תשאלו אותי, זה נשמע לי קצת נואש. הייתי יכול לבלות עם ברנה, אבל בסופו של דבר פשוט נתחיל לריב, מפני שהיא חושבת שכבר הגיע הזמן שאתמסד; אני חושב שהיא צריכה להתעסק בעניינים שלה. ומבחינתי לבלות עם אנשים שאינם חברים קרובים זה כמו להישאר לבד.

המבט הנוקב של מאדי מפלח את מחשבותיי. "אתה צריך למצוא לעצמך אישה. מישהי שתארח לך חברה בלילות קרים."
אוי, לא. עכשיו גם היא מצטרפת למקהלה? אני נשבע, ברגע שאתה מגיע לגיל שלושים, כולם מתחילים לנסות לחתן אותך. זה כמו מגיפה מזוינת.

"יש לי אישה שמארכת לי חברה בלילות קרים. אני פה איתך."
אני קורץ אליה.

היא מצחקקת ומנידה בראשה. "אתה כזה פלרטטן, אין לך בושה. ואם הייתי צעירה בארבעים שנה, לא היית יודע איך לאכול אותי."

אני מאמין לה. כל הדירה של מאדי מלאה בתמונות שלה ושל בעלה המנוח ג'רי. היא לגמרי נראתה כמו לורן באקול. גם עכשיו היא יפהפייה, למען האמת.
 "לפעמים מתעורר בכ הרצון למצוא מישהו לעצמך?" אני שואל אותה.

מאדי מניחה את ידיה בחיקה ומביטה מבעד לחלון. בפרופיל, הקמטים שהותירו בה חוויות חיה עמוקים יותר, בולטים יותר. העולם שלי נשלט בידי רוח נעורים. אפילו אגדות רוק עם שיער מאפיר ומפרקי ירך מלאכותיים מנסים להיראות כאילו הם עדיין בשנות השלושים לחייהם. אבל אני שואף להגיע לגיל זקנה. בסופו של דבר, אקנה בית עם מרפסת ואנופך במקל ההליכה שלי לעבר פרחים צעירים וגסי רוח שיעזו להתקרב לדשא שלי יותר מדי.

מאדי נאנחת בכבדות, האנחה מרעידה את החזה שלה. כשהיא מסבה אליי את מבטה, הבעת פניה שלוה, אך יש בעיניה עצב. "כשאתה מוצא את השותף לחיים שלך, וחי איתו ארבעים ושבע שנים, להמשיך הלאה בחיים מרגיש יותר כמו המתנה. יש לי את הילדים, הנכדים והחברים שלי. אני מניחה שאני יכולה למצוא לעצמי גבר. אולי אעשה זאת ביום מן הימים. אבל במשך זמן רב היה לי את הגבר שרציתי. מי שיגיע יצטרך להיות משהו מיוחד באמת."

אני מהנהן בהבנה באיטיות. אבל זה שקר. בלתי נתפס בעיניי לתת כל כך הרבה כוח לאדם אחר. החיים גם ככה קשים מספיק בלי שגם אצטרך לדאוג למישהו נוסף על הדרך. נכון, אני רואה שקיליאן וסקוטי מאושרים עכשיו. אבל גם ראיתי אותם מתדרדרים לשפל המדרגה, חולים משיברון לב. וכל זה מפני שהם רבו עם הנשים שלהם. מי אמר שזה לא יחזור על עצמו? מה יקרה אם מישהו ימות?

אני כובש את הרעד שחולף בגופי, ותוחב לתוך הפה שלי כף גדושה בתבשיל.

מאדי יושבת מעברו השני של השולחן ופורצת בצחוק. "ילד מתוק, הפרצוף שאתה עושה עכשיו. הזקנה כל כך דוחה בעיניך?"

לוקח לי רגע להגיב, מפני שאני עדיין לועס. "בכלל לא חשבתי על גיל. את יודעת שאני לא כזה." עיניה הכהות מנצנצות. אני קולט שנפלתי למלכודת שהיא טמנה לי. כמו טירון. "אל תפסול אהבה לפני שתנסה אותה בעצמך, ילד. אם אתה דוחה משהו מתוך פחד, זה רק מוציא אותך טיפש." החיוך שלי עקום ומיוסר. "אהה... מאדי יקירתי, אף אחד מעולם לא האשים אותי שאני מקבל החלטות חכמות בחיים." הבעת פניה נטולת כל רחמים, וזה רק מעצים את האהבה שאני רוחש אליה. "אם ככה, זה הזמן להתחיל."

סטלה

עד שנכנסתי למונית, השלג כבר החל לרדת. הבית החדש שלי נמצא במרחק הליכה מהבית הישן שלי, אבל יש לי שני תיקי ציוד גדולים, אחד מלא בבגדים, השני בכריות ובחפצים אישיים, בנוסף על המצרכים שלי. רציתי להשאיר את הגלידה בבית – עדיין לא הצלחתי להביא את עצמי לפתוח את האריזה – אבל מדובר פה בגלידת מנטה עם שבבי שוקולד, ולא היה לי לב להשאיר מאחור משהו טעים כל כך.

אם רק הגלידה לא הייתה קשורה אליי בקשר הדוק כל כך. חשבתי יותר מדי על ארון גלידת מנטה הזועם ועל כך שהצמדתי בעדינות את שפתיי אל שפתיו, וכמהתי לחזור לאותו רגע קטן בזמן, בו החיים היו פשוטים ובלתי צפויים.

אבל הוא נעלם, אבד בזרם החיים השוצף של מנהטן. לעולם לא אראה אותו שוב. אני מניחה לעצמי להתאבל לרגע, ואז מדחיקה את מחשבותיי על עיניים ירוקות רושפות מזעם וחיוכים מרושעים, שעה שהמונית נעצרת מול הבניין החדש שלי. במשך דקה ארוכה אני פשוט

מביטה למעלה בתדהמה, לא בטוחה אם הגעתי למקום הנכון. אבל הכתובת נכונה.

"את יוצאת?" שואל נהג המונית מעבר לכתפו.

"עובדת על זה." אני משלמת לו ולוקחת את התיקים.

שלג יורד בפתיתים כבדים ורטובים ומצמיד ללחיי נשיקות קרח. אני ממצמצת במהירות כשהם דבקים בריסים שלי, וממשיכה לשאת את מבטי. מפני שהבניין הזה ממש לא נראה כמו בניין רגיל. זאת כנסייה ישנה וענקית.

המבנה, הבנוי מאבני סיד חלקות ומתנשא לגובה חמש קומות, הוסב לבניין דירות. מהאמצע ומעלה, הוא כבר לא ממש נראה כמו כנסייה. בקירות שובצו חלונות גדולים המחולקים לריבועים. חוץ מאשר בקומה העליונה, היכן שנותר חלון ויטרו' עצום ועגול עם שני מגדלי פעמונים משני עבריו.

אני עולה באיטיות במעלה המדרגות הרחבות שבחזית המבנה. דלתות העץ המגולפות של הכנסייה הישנה מאוגפות בפנסי ברזל משני עבריהן. אני מוצאת את עצמי מול לוח מקשים וכמה זמזמים. מצלמות מציצות עליי מלמעלה, בעודי שולפת את ערכת ההוראות שלי.

כיאה להבטחתו, תוך שעה מהסכמתי להצעת העבודה, אדון סקוט שלח אליי חבילה עד הבית. חבילה עמוסה להפליא. יש לי צרור מפתחות, קוד לאזעקה של דלת הכניסה, קוד לפתיחת דלת הדירה ורשימת הוראות מפורטת לפחות או יותר כל דבר שיכול לעלות בדעתי, כולל כל הדברים שסטיבנס והון אוהבים ומתעבים.

בפנים מחכה לי לובי קטן עם רצפת שיש ותבליטי אבן סיד על הקירות. ישנה מעלית, אבל אין גרם מדרגות ראשי, וזה נראה לי מוזר בהתחשב בכך שמדובר במבנה בגובה חמש קומות בלבד, אבל אני לא מתכוונת להתעכב על הפרט הזה. אני כבר קופאת מקור משום שקורם התמהמהתי בחוץ והבטתי למעלה בהשתאות. לחצתי על הכפתור של קומת הפנטהאוז, ועד מהרה אני מוצאת את עצמי בלובי נוסף, קטן יותר.

מדובר במסדרון חמוד, ביתי כמעט, עם מראת נחושת גדולה ומעמד דקיק מעץ מהגוני ובתוכו מספר מגזינים, אבל המבחר קצת מזוהר – ח'לינג סטון וגיטאר וורלד. יש גם מעמד עמוס במטריות משומשות.

בקומת הפנטהאוז יש שתי דלתות: 5A ו-5B. אני ב-5B. אין שום סיבה שהלב שלי יפעם חזק ומהר כל כך, אבל אני רועדת ואחוזת תזזית בעודי פותחת את דלת הכניסה למקום שישמש כבית החדש שלי לחודשים הבאים.

זהו, מתי והגעתי לגן עדן לדירות. כשאת גרה בניו יורק מספיק זמן, את לומדת להעריך את הדברים הקטנים: דירה גדולה יותר מארון, מנה הגונה של אור טבעי הנכנס מבעד לחלון, ארון בגדים אמיתי. הדירה הזאת? כולה אור ואוויר ומרחב וכל הדברים שעליהם חלמתי בזמן שגרתי בדירה הצפופה, החשוכה ונטולת המעלית שלי. אולי זה הולם שהמקום הזה היה פעם כנסייה. אני חשה בפיתוי לרדת אל ברכיי ולשאת תפילת הודיה.

העיצוב של הפנטהאוז מתוחכם ומרשים. גרם מדרגות קצר מוביל מדלת הכניסה אל חלל המגורים המרכזי. תקרות גבוהות ומשופעות עם קורות עץ חשופות וחלל פתוח סביב מטבח תעשייתי. הקיר האחורי עשוי כולו מזכוכית, והוא מציג לראווה מרפסת גג גדולה שבה השלג כבר מתחיל להיערם. הרהיטים נראים כאילו הם נשלפו מתוך קטלוגים של רהיטים שעליהם אני נוהגת להזיל ריר: רהיטים גדולים, עצומים בסגנון מעט תעשייתי.

אני חוצה את החלל בצעדים איטיים, גומעת את המראות. כמה מהמנורות דולקות, כמו גם האורות במטבח. הודות לערכת המידע השימושית שלי, אני יודעת שזאת מערכת התאורה המתוכננת להידלק ברגע שמחשיך בחוץ. מתברר שיש בחדר השינה שלי אייפד עם תוכנה המאפשרת לשלוט על כל מכשירי החשמל בדירה. מגניב.

אני מניחה את השקיות עם המצרכים על האי הרחב במטבח. רוב המצרכים יכולים לחכות, אבל אני צריכה להכניס את גלידת המנטה עם שבבי שוקולד למקפיא. לפתע אני חשה צביטה של... אי־נוחות,

בזמן שאני מוציאה את הגלידה ההולכת ונמסה שלי מהשקית הקטנה שבה ארזתי אותה.

מתוך המקפיא מנשב אוויר קר כקרח שאופף את פניי, בזמן שמחשבותיי נודדות בחזרה לחמימות המפתיעה של שפתיים גבריות בשרניות. צלילי נשימתו הנפעמת בעודי מנשקת אותו מהדהדים באוזניי. כבר לא קר לי, לפתע אני מרגישה שאני מתחילה להתלהט. ממש לא אופייני לי לנשק גברים אקראיים. אבל זה היה כיף. למען האמת, זה היה קורע מצחוק.

אני רוצה לעשות את זה שוב. לג'ון.

הממ... ג'ון. לא הייתי מנחשת שקוראים לו ג'ון. זה שם מאופק מדי יחסית למישהו שמקרין כל כך הרבה כריזמה ורוח חיים. ויחד עם זאת, ג'ון הוא שם לא רע. יש לי הרגשה שלא מצליחים להערים עליו לעיתים קרובות. שפתיי נמתחות בחיוך רפה כשאני נזכרת בהבעת פניו הזועמת, ואני משאירה את שאר המצרכים על האי בעודי ממשיכה לבחון את הסביבה במבטי.

בחזית המבנה יש רמזים לצבע המגיעים מאיזשהו קיר רחוק. אני עוברת דרך פתח רחב המשתרע עד התקרה, ומוצאת חדר בידור ובו קיר שעליו מדפים, טלוויזיה עצומה ומספר יצירות אומנות. על שטיח בצבע ירוק ברקת ניצבת ספה פינתית מודולרית העשויה עור שחור מול מדף ספרים. הקיר הנוסף מורכב מחלון הוויטרו' הגדול והעגול של הכנסייה הישנה.

כבר התכוונתי לצאת מהחדר, אבל אז הבחנתי באקווריום בין מדפי הספרים. הון היא דגת זהב קטנה ושמנמנה, השוחה להנאתה במה שנראה כמו המערה של בת הים הקטנה.

"הי, הון הקטנה," אני לוחשת אליה, בעודי מתקרבת לאקווריום. "תראי אותך, שוחה פה לגמרי לבדך. אני חושבת שאת זקוקה לחבר. לאיזשהו דג קשת בשם קורט ראסל, או משהו כזה." כדאי שאומר משהו לאדון סקוט.

הון שוחה בקרבתי ומפריחה מספר נשיקות בכיווני. אני מאכילה אותה ואחר כך ממשיכה בדרכי.

גרים מדרגות מזכוכית ופלדה מוביל לקומה נוספת שמקיפה את חלל המגורים הפתוח. יש שם חדר כושר ביתי, דלת נעולה, חדר שינה חשור, ועוד כמה דלתות נעולות. חוברת המידע שלי מציינת שאפשר לגשת לחדרים האלה במקרה הצורך, אבל שמומלץ להשאיר אותם סגורים אלא אם כן ישנו מצב חירום. מתאים לי. יש לי יותר ממספיק מקום.

בקצה המסדרון הפתוח, אני מוצאת את חדר השינה האחרון שמשקיף על מרפסת הגג.

האורות דולקים, וזה קצת מלחיץ, אבל גם משרה אווירה נעימה. החדר גדול יותר מהדירה האחרונה שלי, עם רצפת עץ אגוז חלקה ושטיח נוסף בגון אבן חן, הפעם אבן אודם. המיטה מוגזמת בגודלה. זאת מיטה זוגית עצומה עם ראש מיטה בגובה שני מטר, העשויה מעץ אלון ממוחזר. היא הייתה יכולה להיראות נזירית, לולא שפע הכריות המהודרות ושמיכת הפוך הקטיפתית, כולן עטופות במצעי פשתן בגון אפור. אני מעבירה את ידי על הכיסוי, ומגלה שהיא רכה כחמאה.

"וואו", אני לוחשת, מניחה את התיקים שלי.

הלחישה שלי הופכת לצווחת עונג קטנה, בעת שאני מבחינה בסלסלת המתנות המונחת על שולחן מברזל ועץ הניצב בסמוך למיטה. הסלסילה גרושה בשמפו, ג'ל רחצה ופצצות אמבטיה. חלוק קשמיר ונעלי בית משלימים את הסט.

כל זה קצת משונה, בהתחשב בכך שיש פתק ברוכה הבאה מאת 'סקוט בע"מ'. אך מאחר שקיבלתי את הרושם שאדון סקוט הוא טיפוס יעיל להפליא, זה לא אמור להפתיע אותי. עוד לא הבחנתי בסטיבנס, אבל הבנתי שהוא ביישן. הדרך הכי טובה להתמודד עם חיות מחמד ביישניות היא לחכות עד שהן יבחרו לגשת אלייך.

אני מסיירת בחדר האמבטיה – ג'קוזי לשניים! – ואחר כך חולצת את נעליי וצונחת על המיטה בקול אנחה. בבית שוררת דממה, והסופה מחוץ לחלון הגדול משתוללת כאחוזת טירוף. המיטה הענקית היא פקעת של נוחות.

ללא כל סיבה מוסברת, שדה הראייה שלי מיטשטש, ואני שואפת אוויר ברעד ונושפת אותו באיטיות.

אומרים שהבית הוא המקום שבו שוכן הלב. נדמה שמי שהמציא את הביטוי הזה ניסה לעודד את עצמו. כשאין לך בית קבוע, את מרגישה את זה. ממש עכשיו איבדתי את הבית שלי, ובעוד שאני מרוויחה טוב יותר מכפי שהייתי מרוויחה בכל עבודה משרדית שיכולתי למצוא, אני לא יכולה להרשות לעצמי לקנות – או אפילו לשכור – דירה חדשה במנהטן. אני יכולה לעבור לגור במקום אחר, אבל ניו יורק הייתה הבית שלי כל חיי. יש לי פה חברים וקשרים.

בנוסף, למרבה הצער, זאת העיר שבה אבא שלי עזב אותי. עד כמה שזה נשמע אומלל, אם אעזוב, ארגיש שמדובר במוות, כאילו הקשר הקטן האחרון שנותר בינינו נגדע לעד.

סובבתי את ראשי לשמע צליל טפיחה רפה על המיטה. "הינה אתה, סטיבנס".

סטיבנס הוא חתול טאבי חום עם עיניים צהובות בוהקות והבעת פנים מתוקה. הוא מיילל מעט בסקרנות ואז מחכך את ראשו כמותן שלי. אני מושיטה את ידי, ולאחר מספר רחרוחים, הוא מתחיל לגרגר ומניח לי ללטף את פרוותו הקטיפתית. "כזה חתלתול יפה".

הכאב בחזה שלי מתעצם ומשתחרר בעת ובעונה אחת, בזמן שסטיבנס מגרגר ומציע לי את חום גופו. אני מצמידה אותו אל חיקי. הוא הסיבה העיקרית שבגללה לקחתי את העבודה הזאת. אומנם אין לי אפשרות לגדל חיית מחמד, אבל אני יכולה לאהוב חיות מחמד של אנשים אחרים לזמן קצר.

"בוא, סטיבנס, בוא נלך לפשוט על המטבח."

אחרי שאני לובשת את הפיג'מה הכי חמימה שלי וגורבת גרביים עבות, אני עושה את דרכי למטה. השלג יורד בכאלה כמויות, שעכשיו הנוף הנשקף מקיר החלונות הוא לא יותר מאשר כתם לבן מטושטש. אני מדליקה את קמין הגז, מגישה לסטיבנס את ארוחת הערב שלו ומתיישבת עם הגלירה שלי ליד האי במטבח.

שוררת דממה מופתית, שעה שצלילי השלג היורד גוברים בעוצמתם על כל רחשי העיר, שנכפה עליה לנוח לשם שינוי. אבל השקט הפסטורלי לא נמשך זמן רב.

ממקום כלשהו בבניין נשמע צליל של גיטרה אקוסטית. קשה לי לאתר את המיקום המדויק, מפני שהמוזיקה מהדהדת ומתעצמת בדממה שבחסות השלג, עד שנדמה שהצליל מכתר אותי. מי שמנגן נשמע מוכשר.

מוכשר מאוד, אפילו.

הגיטריסט מנגן את אחד השירים הישנים של קיל ג'ון, בלדה איטית שמדברת על אהבה מרידה-מתוקה ועל זמנים שחלפו ולא ישובו עוד. השיר רק מגביר את מצב הרוח המלנכולי שלי, ומתחשק לי לצעוק לעבר הגיטריסט האלמוני בקשה לנגן את השיר Apathy של קיל ג'ון, ככה שאוכל לרקוד ברחבי הפנטהאוז ולהרגיש מועצמת.

אבל השיר הנוגה יותר מדי מקסים כדי שארצה לקטוע אותו. בעודי מזמזמת לפי הקצב, אני מעמיסה את הכף שלי בגלידת המנטה עם שבבי שוקולד האהובה עליי, היישר מתוך האריזה, ומכניסה אותה לתוך הפה שלי באיטיות. אני לא נהנית מהפעולה הזאת כמו בדרך כלל. אני בקושי מרגישה את הטעם של הגלידה, ובמקום זאת המוח שלי מתמלא בדמותו של ג'ון.

החיים כל כך מוזרים. כל הרגעים האלה של אינטראקציות עם אחרים, ושאחריהם חוזרים לשגרה. בדרך כלל אני לא מקדישה לכך מחשבה נוספת. ובכל זאת, יש את הרגעים הבודדים הללו שאיכשהו מצליחים להתקבע בנפש שלנו דווקא כשאנחנו הכי פחות ערוכים לכך.

למרות מיטב המאמצים שלי, אני לא מצליחה להשתחרר מהקרב על הגלידה שערכתי עם ג'ון. ייתכן שאני אומרת את זה רק מפני שהוא היה חתיך. אבל זה לא העניין. טוב, בסדר, זה חלק מהעניין. אין ספק שוויכוח עם בחור חמוד יכול לסחרר את ראשי מהתלהבות. אבל לא, מדובר במשהו מעבר לכך.

"זה כאילו שאני מכירה אותו," אני אומרת לסטיבנס, מעמיסה על הכף שלי מנה גדושה נוספת. "הפנים שלו מוכרות לי. וזה פשוט מוזר, כי אין לי שמץ של מושג מי הוא."

סטיבנס מיילל ומתנגח בראשו בכף הרגל שלי. "אני יודעת. נכון? אולי זאת הייתה מעין תחושת דו'ה וו מוזרה." הצלילים המהפנטים של קיל ג'ון ממשיכים להתנגן, ומוסיפים להסיח את דעתי.

העיניים של ג'ון מבזיקות במוחי, המבט הזה שהוא נעץ בי מתחת לקווצות שערו השחור... כבר ראיתי את המבט הזה פעם. ואז התובנה מכה בי בעוצמה של רכבת משא.

אני קופאת במקומי, הכף תחובה בתוך הפה שלי, ופתאום מתחילה להשתעל.

"אלוהים אדירים," אני אומרת בפה גדוש בגלדה. "אני לא מאמינה."

לא ייתכן. אני ממציאה, אלה דמיונות שווא. "אין מצב," אני מזדעקת בפני סטיבנס, שנראה מבולבל למדי. "לא יכול להיות."

המוח שלי גועש ממחשבות, בעודי משחזרת כל שנייה ושנייה מהמפגש המוזר שלי עם הגבר שאני מתחילה לחשוד שהוא למעשה ג'אקס בלקווד, הסולן והגיטריסט של קיל ג'ון. באמת קוראים לו ג'ון, לא? אם אני זוכרת נכון, השם קיל ג'ון הוא למעשה בדיחה פנימית מוזרה בין חברי הלהקה. משחק מילים על בסיס השמות של ג'ון וחברו ללהקה קיליאן?

גופי נרעד. כעת האירוניה שבשם כואבת. לפני קצת יותר משנתיים, ג'אקס בלקווד ניסה להתאבד. כולם שמעו על זה. תמונות מזוויות מהאירוע הופצו בכלי התקשורת, כולל תמונה של ג'אקס מוטל על הרצפה, על סף מוות ממנת יתר. בעקבות האירוע, שכמעט הסתיים בטרגדיה, קיל ג'ון התפרקו למשך שנה.

כולם דיברו על זה. זאת הייתה שערורייה עסיסית, וכולם רצו לשמוע עליה עוד ועוד. החיים האישיים של ג'אקס הפכו לשיחת

היום בכל רחבי העולם. אני אישית חשבתי שזה עצוב. עוצמת הכאב שג'אקס חווה בוודאי הייתה אדירה. הציבור היה צריך להניח לו לנפשו. אבל העולם אהב אותו. האנשים רצו שהוא יהיה בסדר. הם ייחלו שהכוכב הנופל שלהם יזרח בשנית ויאיר את השמיים. והוא אכן עשה זאת. בקיץ שעבר ג'אקס בלקווד יצא לסיבוב הופעות עם קיל ג'ון. הכרטיסים להופעה שלהם בנוי יורק אזלו תוך פחות מחמש דקות.

"ג'אקס בלקווד," אני אומרת בפה גדוש במנת גלידה נוספת. אבל למה שג'אקס בלקווד, הזמר והגיטריסט האגדי של הלהקה הכי גדולה בעולם, יערוך קניות לפני סופה?

מפני שזאת מנהטן והכול יכול לקרות, אפילו שכוכב רוק בעל שם עולמי יצא מהבית בשביל לקנות גלידת מנטה עם שבבי שוקולד. כן, זה מה שהוא יבחר לעשות, לקנות גלידה. לא להשתזף באיזשהו חוף לצד נשים יפהפיות המתרפקות עליו.

אני לא יודעת הרבה על ג'אקס בלקווד, אבל אני יודעת שהוא רודף שמלות ידוע לשמצה. ברוב התמונות שלו שיצא לי לראות, הוא מלווה בנשים יפהפיות. נשים מפורסמות. שחקניות, דוגמניות, זמרות. כך היה מאז ומתמיד.

אבל אלוהים. עכשיו, שאני חושבת על זה, הבחור שלי נראה בדיוק כמו ג'אקס. אותו חיוך שחצני, שאומר אני מתכוון לסלסל את עולמך ולהשאיר אותך רטובה לפני שאני נעלם. אותן עיניים ירוקות מרהיבות ביופיין, רושפות מתשוקה. הייתה לי שכנה שנהגה להצהיר שג'אקס מככב בפנטזיות שלה. מצד שני, היא טענה את זה גם לגבי כל שאר חברי קיל ג'ון.

בתמונה האחרונה של ג'אקס שיצא לי לראות, השיער שלו התארך מעט מעבר לכתפיו והיה לו זקן. הבחור בחנות – ג'ון – היה מגולח למשעי, עם שיער קצר יותר, שנראה פרוץ לגמרי. "הוא היה יכול להסתפר," אני מהרהרת בקול.

סטיבנס מיילל בהסכמה.

מזועזעת עד עמקי נשמתי, אני בוהה בגלידה, בזמן שהזיכרון של

שפתיו כנגד שפתיי מעלה סומק בלחיי. באמת נישקתי את ג'אקס בלקוורד?

"אולי הוא פשוט ממש דומה לג'אקס," אני אומרת לסטיבנס. אבל מה בנוגע לקול שלו? הקול הזה שלו, פאדג' לוחט ועוגיות היה כל כולו סקס וחטאים. בדיוק כמו הקול של ג'אקס. הוא רצה לדעת איך קוראים לי. ואני פשוט התעלמתי ממנו והלכתי משם.

אני מצמידה את כפות ידיי ללחיי הלוהטות ומתחילה לצחקק. "אלוהים. כמה טיפוסי מצידי לנשק אגדת רוק ולקלוט את זה רק מאוחר יותר."

סטיבנס פשוט מיילל.

"אולי," אני אומרת במהוסס. "אני חושבת... לא... לא ייתכן שזה היה ג'אקס."

סטלה

הדבר היחידי שטוב בסופה באביב הוא שמזג האוויר מתחיל להתחמם מוקדם מהרגיל. במשך שבוע שלם, אני מתבצרת בפנטהאוז האדיר שלי, יחד עם סטיבנס המגרגר בחיקי. אם כבר להיתקע בבית לשבוע, אין ספק שכדאי לעשות זאת בפנטהאוז שווה בטירוף. עשיתי כל כך הרבה טבילות ארוכות בג'קוזי, שהעור שלי כבר נצבע בגון ורדרד. וגיליתי שמי שגר פה ממש מכור למוזיקה. מערכת ההגברה פשוט קטלנית, ואני די בטוחה שכל שיר שאי פעם הוקלט מאוחסן במחשב שככל הנראה נועד לשם המטרה הזאת בלבד. גם אוסף הסרטים נפלא.

ואם אני מוסיפה לכל זה את קורא הספרים האלקטרוני שלי, ואת גלירת המנטה עם שבבי שוקולד, אין ספק שאוכל להישאר פה למשך תקופה ארוכה יותר. טוב, בסדר, אז לא התענגתי על הגלידה כמו בדרך כלל. היו כמה רגשות... מסוימים... שעמדו בדרכי. אבל זללתי את הרגשות האלה בלי למצמץ, והקהיתי את כל מה שהרגשתי באמצעות השלל האסור שלי.

עד שהעולם בחוץ מפשר מספיק כדי שיהיה ניתן לצאת החוצה, אני כבר זקוקה נואשות למעט פעילות גופנית. לאחר שאני נפרדת לשלום מסטיבנס המתוק ומהון הנמרצת, אני לוקחת את מזרן היוגה שלי ועושה את דרכי החוצה. אני די בטוחה שאני מתרגלת היוגה הכי גרועה עלי אדמות. היכולת שלי לעמוד בתנוחת יוגה נמצאת איפשהו

בטווח בין עשר לשלושים שניות לפני שאני נופלת או שהגוף שלי מתחיל להפיק צלילים חשודים. אבל זה עדיף על ריצה. אני שונאת לרוץ. צריכה בריאות וכאבים בשוקיים זה גיהינום שאני לא מוכנה לסבול.

ובכל זאת, תמיד קינאתי באנשים שרצים. הם נראים כל כך חופשיים. חוץ מזה, אין ספק שיהיה להם יתרון במקרה שתפרוץ אפוקליפסת זומבים. למרבה הצער, לא תהיה לי ברירה אלא לקבל את גורלי ולהינשך.

כעבור שעה, מכוסה בזיעה דביקה והפנים שלי אדומות כמו עגבנייה, אני עושה את דרכי הביתה. למה החלטתי לנסות יוגה חמה? זאת תעלומה שעוד לא הצלחתי לפצח. חום והישבן החיור שלי לא משתלבים היטב. ממש לא. נראה לי שהייתי מעדיפה לרוץ, או להינשך בידי זומבים.

אלוהים, אני מסריחה. אני מדיפה צחנה של זיעה ומזרני יוגה טחובים. אני חולפת על פני אישה שמקפידה לפנות לי את הדרך, כנראה בניסיון לשמור על האף שלה. חיוכי עגמומי בעודי ממשיכה להתקדם בצעדים כבדים.

לאחר שאני פונה בעיקול, אני סוף כל סוף מגיעה לבניין שלי. אני זוממת לחזור לאמבטיה האהובה שלי. אני חולמת על כך בעודי עולה במדרגות הכניסה, ונתקלת היישר ב...

"אתה לא רציני, נכון?" אני מזדעקת בזמן שג'ון קופא במקומו, כף רגלו מונחת על המדרגה הראשונה של הבניין שלי. "זאת אומרת, ברצינות, זאת בסך הכול גלידה!"

העניין סגור מבחינתי; לא ייתכן שהבחור הזה הוא ג'אקס בלקווד. כוכב רוק לא יפתח במצוד אחרי אישה רק מפני שהיא לקחה לו את הגלידה.

לא, אכל תיראי אשמה. תישארי רגועה. גם אם את מזימה ומצחינה. איזה חרא. למה עכשיו?

גם הוא מזיע, לבוש במכנסי ספורט וחולצה עם שרוולים ארוכים הצמודה לחזהו הרחב ולבטנו השטוחה. המראה הזה מחמיא לו. הגוף

שלו מוצק וחטוב, היחס המושלם בין כתפיים רחבות וחזקות לבטן שטוחה עם קוביות. העור שלו לא מכוסה בכתמים אדמוניים, אלא חלק כקטיפה. כמובן שהזיעה שלו מדיפה ניחוחות של קרני שמש וסקס. כמה טיפוס. צריך להפיק מהריח שלו בושם: בחור לזהט ומיוזע.

צמרמורת מעורבת בציפייה עולה בעורי. מתברר שאין לי ממש סטנדרטים, ושאני שמחה לראות בחור גם אם מדובר בטיפוס מטרידן. סדרי העדיפויות שלי כל כך משובשים, שזה מביך.

העובדה שאור יום רק מחמיא למראהו הנאה, ומבליט את עיניו הירוקות, בהחלט לא תורמת למצבי. מזדיין בר מזל. שני קווים עמוקים תוחמים את הפה שלו כשהוא מחייך. לא שמתי לב לזה לפני כן. אבל אני זוכרת היטב את צחוקו היבש.

"אה, רגשות האשמה שלך בטח אוכלים אותך מבפנים, דובשנית. אני בטוח שהגלידה שהסתתרה במקפיא שלך כל השבוע הזכירה לך את הפשע שעשית."

"לא ממש." זה לגמרי מה שקרה. פניו הזועמות הארוורות רדפו אותי עם כל כף גדושה של גלידה. "אכלתי את כל הגלידה ישירות מהאריזה. והיא הייתה פאקינג טעימה."

הוא עולה מדרגה אחת, כך שיהיה איתי בגובה העיניים, שעה שאני ניצבת שתי מדרגות מעליו. גופי נדרך כשהוא רוכן לעברי, קולו באוזני, לועג לי. "בר־בום, בר־בום. בר־בום, בר־בום." "סתום." אני לא אישבר. לא ולא.

אבל אני נשברת. אני יכולה להרגיש את רגשות האשם מכווצים את פניי. לכל הרוחות.

הוא פורץ בצחוק. "ידעתי. נקמה היא מנה שעדיף להגיש קרה. ככה אומרים, לא?"

"אתה מתעסק בי ובגלידה שלי קצת יותר מדי, גבר." אני מניחה יד על מותני. "יש לך מושג עד כמה זה מוזר ונואש מצידך לדרוף אחרי מישהי רק בגלל גלידה?"

הוא שוב פורץ בצחוק – הצליל צרוד, כאילו הוא לא צחק כבר

זמן מה. "עד כמה שלא הייתי רוצה לנפץ את בועת הפרנויות שלך, דובשנית, אני גר פה."

"איזה שטויות."

"אני לא צוחק איתך, מתוקה."

"קוראים לי סטלה, לא 'מתוקה' או 'דובשנית' או כל כינוי מטופש

אחר שבו תתעקש להשתמש."

"סטלה, אה?" נדמה שהוא קרוב יותר עכשיו. קרוב מספיק כדי ששוב אוכל להבחין בצלקת הקטנה מתחת לעין שלו. אני חשה מעט חולשה בברכיים. הן כמעט כורעות תחת משקל גופי בעת שקולו המחוספס שוטף אותי שוב. "ולי קוראים ג'ון. זוכרת? לא 'גבר' או 'אדון' או שאר הכינויים הזדוניים שבהם את משתמשת בתוך הראש שלך." חיוכו שחצני, בעודו מציץ בכיווני. "אל תטרחי להכחיש את זה. אני יכול כמעט לראות אותם קופצים לך לראש בזמן שאת מסתכלת עליי."

הוא צודק. הרבה שמות עולים בראשי בשבילו. ג'ון? או ג'אקס?

אלוהים, אין לי מושג. ובכל זאת, זה מטריף אותי.

אני לא רוצה שיתברר שזה ג'אקס. המצב גרוע מספיק כבר עכשיו, שאני צריכה להתמודד עם הבחור הזה כשאני נראית זוועה. אם אגלה שהוא כוכב הרוק שאיתו שרתי בעודי במקלחת, אני לא אהיה מסוגלת לעמוד בזה. "תראה, מי שלא תהיה..." אל תהיה ג'אקס. "לרדוף אחרי אישה בשביל גלידה זה פשוט עצוב. אני די בטוחה שהחנויות כבר הספיקו לחדש את המלאי שלהן."

הוא פולט נחרת צחוק. "תאמיני לי, בייב, אני לא עד כדי כך בקטע

של קינוחים."

"כל הראיות מצביעות על ההפך."

"את צודקת," הוא אומר בחיוך עוקצני שאני מתחילה לקשר אליו. "חשבת לעצמי, ה, למה שלא אצא לריצה ואצור את שודדת הנשיקות הקטנה שגנבה את גלידת המנטה עם שבבי שוקולד שלי. בעיר של עשרה מיליון תושבים, הרי ברור שאתקל בה מתישהו."

"מצחיק, באמת. מצחיק." אני סורקת במבטי את הרחוב, שם

גושים עצובים של שלג שהשחיר מתחילים להתמוסס. "אתה טוען שמדובר בצירוף מקרים?"

החיוך שלו מתרחב, ומתעקל בזוויות פיו כמו נחש. "מתברר." צרור המפתחות שלו משקשק, בעודו מרים אותו מול אפי. "ואני לגמרי גר פה."

"ממש נדפקתי מכל כיוון." אני רוטנת בלי לחשוב.

ג'ון מחייך מאוזן לאוזן, המבט בעיניו כל כולו רוע צרוף. "נדפקת מכל כיוון, אה? זה עושה לך את זה?"

"תסמוך עליי, זאת לא הייתה בקשה." לא ממש. טוב, אולי. ארר... קחי את עצמך בידיים, סטלס.

הוא סורק את גופי בחינה יסודית עצלה שללא ספק נועדה לערער את שלוותי. "את בטוחה? את נראית קצת סמוקה, כאילו שהתחממת קצת יותר מדי."

"הרגע חזרתי מיוגה חמה!"

"יוגה חמה? זה בעצם מלא בבחורות לזהטות שעושות יוגה?" הוא מלטף את הסנטר שלו, כמו איזה פרופסור סוטה. "סיקרנת אותי. ספרי לי עוד."

רגע, הוא קרא לי לזהטת? אני נועצת בו מבט, אך הוא פשוט ממצמץ אליי בעיניו בתמימות מזויפת.

"אני נכנסת," אני אומרת לו בליווי חיוך מנומס. "גם ככה כבר הותשתי מלהיות בתנוחת כלב."

זיק משועשע מבליח בעיניו, אבל אז הבעת פניו הופכת גסה במידה מובהקת.

אני מרימה את ידי. "לא משנה מה אתה חושב לעצמך, פשוט תפסיק."

"אבל זה כל כך טוב," הוא מוחה, בזמן שהניצוץ מוסיף להשתולל בעיניו. "הו, האפשרויות המופלאות." "חזיר."

"אוינק. אוינק." הוא מרכין את ראשו לעבר ראשי, וזה פשוט לא הוגן שהוא מדיף ניהוחות נעימים כאלה כשהוא מזיע. לא הוגן בכלל.

פרומונים שאומרים זייני אותי בשיאם. "איך אני יודע שאת לא זאת שעוקבת אחריי? זה התרחיש הסביר ביותר."

הכול בי דומם – הנשימה שלי, הלב, עוויתות השרירים מתרגול היוגה. אני חשה בעוצמת הדממה המשתררת בינינו. רואים עליו שהוא חושב שהוא אמר יותר מדי. ועכשיו כבר אין שום מסתורין. הבחור הזה הוא ג'אקס בלקווד.

עיניו מתרחבות מעט, כמו מבקשות ממני שאתעלם מפליטת הפה שלו ואחזור לחשוב שהוא סתם בחור רגיל. אבל אז הוא מצמצם אליי את מבטו, ואני מרגישה שהוא מתכוון למכה.

בכל הכנות, הלוואי שהייתי יכולה לשחרר את זה, אבל מישו חייב להתייחס לפיל המביך שעל המדרגות. אני מכחכחת בגרוני. "בזמן שאכלתי את הגלידה שלי –"

הוא פולט נחרת בוז, אך נותר דרוך.

"חשבתי על זה שנראית לי מוכר."

"אלה סתם רגשות האשמה שלך שמציקים לך."

"או ש... ואני סתם זורקת את האפשרות לאוויר. אתה ג'אקס בלקווד."

הוא ממש מתכווץ ברתיעה. "פאק. זיהית אותי."

"זה היה בלתי נמנע. ג'ון? ברצינות?"

הוא זוקף את סנטרו בזווית לוחמנית. "זה השם שלי. ג'ון זה... אני. ג'אקס זה מי שאני על הבמה."

אני מדמינת אותו מופיע, כולו אנרגיה חשמלית ותשוקה עוצמתית וכישרון צרוף. זה מחזה מרהיב. לכל הרוחות, המחזה הזה שימש כבסיס לשפע של פנטזיות לוהטות במיוחד.

בזמן שאני שקועה בפנטזיות כמו איזו נערה מתבגרת, עיניו מביטות סביב, כאילו הוא מצפה שמישהו יצוץ מאחורי ערמת שלג ויצלם אותו. ואז הוא מסב אליי את מבטו בחטף. הבעת פניי בוודאי נראית מעט המומה, מפני שכל גופו נסוג לאחור מפניי. לא הכי מחמיא לקלוט שהוא פוחד שאנסה ללקק לו את הפנים, או משהו כזה.

אני סוגרת את פי הפעור בתדהמה. "נו, באמת. אתה יכול להירגע. זה לא שאני אתחיל לציווח ולתפוס לך את הביצים."

הבעת פניו הופכת מעט קלילה יותר. "נראה לי שאם תתפסי לי את הביצים, אני אהיה זה שאצווה."

"נכון. יש לי ידיים חזקות בקטע מפתיע." כשהוא בוהה בי באימה, אני מרימה אותן ומניעה את אצבעותיי. "יוגה. זה יעיל במיוחד."

"הביצים שלי הרגע התכווצו באימה."

"שיהיה לך ברור, זאת הייתה אוהרה."

הוא פולט נחרת בוז, אבל אז מסב את מבטו אל הבניין שלנו. "את באמת גרה פה?"

"אתה באמת חושב שרדפתי אחריך עד לכאן?"

ג'ון – מפני שעושה רושם שאני לא מסוגלת לחשוב עליו בתור ג'אקס – מעביר יד בשערו הלח, מה שגורם לשרירי זרועותיו להתכווץ ולבלוט. "כן... זה באמת נשמע מטורף."

מטורף. כל הסיטואציה הזאת מטורפת. יום אחד מציעים לי לגור למשך ארבעה חודשים בבית מהחלומות, ויום למחרת אני עומדת מחוץ לבית שלי ומשוחחת עם כוכב רוק. האגדה הכי גדולה של הדור שלי. באמת שאני לא מבינה איך אני לא מגמגמת כרגע.

"אני לא מאמינה שאנחנו שכנים," אני אומרת בלי לחשוב.

עיניו הירוקות מנצנצות באור של שעות אחר הצהריים, אך הוא עוצר לרגע ומתבונן בי בקפידה. "את יודעת, אני לא רוצה להישמע יהיר או משהו כזה, אבל את קצת נועצת בי מבטים כרגע."

הסנטר שלי מזדקר כאילו חטפתי מהלומה, בזמן שגופי מאדים ממבוכה. לעזאזל. ממש נעצתי בו מבטים. לא, לא נעצתי בו מבטים. אבל בהיתי בו בהשתאות. אוף. "ובכן, אתה כן נשמע קצת שחצן. בסך הכול יצרתי איתך קשר עין מנומס."

גברת שקרנית שכמותך.

למרות העווית בשפתיו, הוא אדיב מספיק כדי לא לציין שהוא תפס אותי משקרת. "את בטח חדשה. לא ראיתי אותך פה לפני כן. והבניין הזה לא גדול עד כדי כך."

"עברתי לפה בליל הסופה."

"זאת אומרת, בלילה אחרי שגנבת לי את הגלידה?"

"אתה לא מתכוון להניח לזה, אה?"

הוא מישיר אליי מבט למשך דקה ארוכה, ואני מרגישה שאני מתחילה להתפתל באי-נוחות. אני לא רוצה להיזכר ברגע שבו נישקתי אותו, אבל זה בדיוק מה שקורה. והוא יודע. שפתיו הרכות כחמאה נמתחות לכדי חיוך זוח. כשלחיי כבר ממש מתלהטות, בסופו של דבר הוא פוצה את פיו. "את יכולה לחשוב על הגלידה בתור מתנת חנוכה בית."

"הי, נתתי לך את העוגיות שלי. איפה התורה שלי?"

ג'ון מעביר את גב האצבע שלו לאורך שפתו התחתונה. "אני יודע שאת מתכוונת לזה בתמימות, אבל אני שומע פה רק רמיזות. "אולי כדאי שתבדוק את השמיעה שלך, בלש."

הוא מהמהם כמו מתוך הסכמה, אבל בעיניו יש מבט מחושב. "אם את באמת גרה פה, מה מספר הדירה שלך?"

אני כמעט לא רוצה לומר לו. ברור לי מהבעת פניו המשועשעת שהוא נהנה להציק לי. אבל אני לא חושבת לרגע שהוא מפרטט בניסיון להגיע איתי לאנשהו. החיים שלו הם בגדול תור אינסופי של בחורות שמחכות לשכב איתו. בחורות אדמוניות עם מראה ממוצע לא יכולות לזכות בתשומת הלב שלו למשך זמן רב.

זה אפילו לא מפריע לי. המחשבה על סטון איתו פשוט בלתי נתפסת בעיניי. הו, אני יודעת שהוא יספק את הסחורה. כל תנועה ותנועה שלו משרדת סקס חושני וביטחון עצמי מובהק. אבל הוא גר בבניין שלי. אין שום סיכוי שאצליח להסתכל לו בעיניים לאחר מכן, בידיעה שהוא שכב איתי והמשיך בחייו. מפני שג'אקס בלקוור ידוע לשמצה גם בעניין הזה.

אני מנידה בראשי ומכריחה את עצמי להפסיק לחשוב על סקס. "אני ב-5B."

ג'ון ממצמץ בעיניו, הבעת פניו חתומה לגמרי. "אני לא מאמין, את גרה בדירה לדי."

"5A?" אני שואלת בקול רפה. אלוהים, נגינת הגיטרה ששמעתי באותו לילה – זה בטח היה הוא.

הוא מחייך אליי. "זה אני."

ואז התובנה מכה בי בעוצמה מטלטלת. "אתה זה שאסור להפריע לו! הייתי צריכה לדעת."

"סליחה? מי?"

זה די חמוד, האופן שבו הוא מכווץ את מצחו בבלבול. "השכן שלי לקיר בקומת הפנטהאוז. אני אמורה לשמור מרחק מזה שאסור להפריע לו."

הוא ממצמץ אליי, ואז זוויות שפתיו מתעקלות. "אני מבין שסקוטי חזר לנהל את העניינים."

"אתה מתכוון לאדון סקוט."

"כן, בטח, תקראי לו איך שמתחשק לך."

"זה השם שלו. זה השם של האדם ששכר אותי לשמור על חיות המחמד, בכל אופן."

אנחנו מסתובבים יחד, ושנינו עולים במדרגות המובילות אל דלתות הכניסה. ג'ון מקיש את הקוד ופותח את הדלת בשבילי.

"הלהקה קוראת לו סקוטי. הוא המנהל שלנו."

"עכשיו אני מבינה מה כל החשאיות."

"הוא כמו אבא מעצבן שמגונן יתר על המידה." ג'ון משליך את בקבוק המשקה הריק שלו לפח המחזור הסמוך לדלת. זריקה קלילה וזריזה, והמנוול אפילו לא טרח להסתכל. "אבל הוא ללא ספק חומת ההגנה הגבוהה ביותר שלנו."

אני נוגעת במצחי. "וואו, עכשיו אני מבינה, זה בטח כי אתה מפורסם וכל זה. אתה לא אוהב לבוא במגע עם האנשים הקטנים, אלא אם כן הם ממיינים את סוכריות האם אנד אמס שלך, או משהו כזה."

אני נוגעת במצחי. "וואו, עכשיו אני מבינה, זה בטח כי אתה מפורסם וכל זה. אתה לא אוהב לבוא במגע עם האנשים הקטנים, אלא אם כן הם ממיינים את סוכריות האם אנד אמס שלך, או משהו כזה."

אני נוגעת במצחי. "וואו, עכשיו אני מבינה, זה בטח כי אתה מפורסם וכל זה. אתה לא אוהב לבוא במגע עם האנשים הקטנים, אלא אם כן הם ממיינים את סוכריות האם אנד אמס שלך, או משהו כזה."

אני נוגעת במצחי. "וואו, עכשיו אני מבינה, זה בטח כי אתה מפורסם וכל זה. אתה לא אוהב לבוא במגע עם האנשים הקטנים, אלא אם כן הם ממיינים את סוכריות האם אנד אמס שלך, או משהו כזה."

אני נוגעת במצחי. "וואו, עכשיו אני מבינה, זה בטח כי אתה מפורסם וכל זה. אתה לא אוהב לבוא במגע עם האנשים הקטנים, אלא אם כן הם ממיינים את סוכריות האם אנד אמס שלך, או משהו כזה."

אני נוגעת במצחי. "וואו, עכשיו אני מבינה, זה בטח כי אתה מפורסם וכל זה. אתה לא אוהב לבוא במגע עם האנשים הקטנים, אלא אם כן הם ממיינים את סוכריות האם אנד אמס שלך, או משהו כזה."

לא יודעת איזה טעם זה אמור להיות לעזאזל, אבל זה בטוח לא ענבים."

משתררת בינינו שתיקה רועמת, בזמן שג'ון בוהה בי בפה פעור, כאילו שהצמחתי ראש נוסף. אני מניחה שהוא אוהב את הסוכריות הסגולות, מה שמסביר הרבה. הוא יוצא מההלם. "את יודעת, יש תרופות שיכולות לטפל באנשים כמוך."

"מה אתה אומר."

"כן. תרופות לצרבת."

אני לא מצליחה להתאפק; אני פורצת בצחוק.

ההבעה הלוחמנית נמחקת מפניו, ואז גם הוא פורץ בצחוק. צליל צחוקו עשיר וחמים, ואנחנו עומדים שם וצוחקים כמו שני משוגעים. עד שאנחנו קולטים שאנחנו עומדים שם וצוחקים כמו שני טמבלים, ועד מהרה העליצות שלנו דועכת כמו טרומבון עצוב.

ג'ון מכחכח בגרונו וזוקף את גבו. "אז סקוטי הזהיר אותך, אה?"
 "למען האמת, הוא אמר שאם יתעורר איזשהו עניין איתך, אני צריכה ליצור איתו קשר באופן מידי."

הוא מזעיף פנים לשמע דבריי, אבל אז הוא פולט צחוק רפה. "כן, נשמע כמו המנוול."

"למה הוא התכוון בדיוק, כשהוא אמר עניינים?"

חיוכו של ג'ון התרחב לחיוך רחב ומעט מרושע. "אה, אני בטוח שאת כבר תביני במה מדובר, את יודעת..." הוא עובר למבטא בריטי מוגזם, מחקה את אדון סקוט באופן מושלם. "כשאותם עניינים יתעוררו."

"חמוד." אני סוקרת את פניו במבט איטי. "אני לא אצטרך ללכת

לקנות כמה מטפים למקרה הצורך, נכון?"

עיניים רחבות ותמימות בגון ירוק בהיר ננעצות בעיניי. "ברור שלא. בדירה כבר יש מטפים בשפע." הוא קורץ אליי. ועם דברים אלה, הוא חולף על פניי ועושה את דרכו לעבר המעליות. למרבה הצער, גם אני צריכה לעלות לקומה העליונה.

ג'ון מסב את ראשו מעבר לכתפו, ומביט בי בגבות מורמות. "את עוקבת אחריי, דובשנית?"

"רק כי אתה בדרך למעליות. ותפסיק לקרוא לי דובשנית." דלתות המעלית נפתחות, ואנחנו נכנסים פנימה. הייתי צריכה לחכות למעלית הבאה. החלל צפוף מדי, והאגו הנפוח של ג'ון בלקווד תופס יותר מדי מקום.

הוא נשען על הקיר מולי, ומשכל את רגליו כבדרך אגב. למרבה הצער, התנוחה הזאת מושכת תשומת לב אל הבלטיה העבה בין רגליו. אני מקבעת את מבטי בפניו, בזמן שהוא מביט בי בעצליים. "אני לא שולט בזה. את מתוקה כמו דובשנית, עם הלחיים העגלגלות האלה והנמשים הקטנטנים האלה. אני נשבע, לילדה שהייתי דלוק עליה בכיתה א' הייתה בוכה שנראתה כמוך. נראה לי שהיא קראה לה צ'אקי."

לא לבעוט במוכב הרוק. הגוף שלו בוודאי מבוטח.

"וואו, אף פעם לא שמעתי את הבריחה הזאת עם צ'אקי."

הוא צוחק. "כבר אמרו לי שאני מקורי."

"מקורי במה בדיוק?" אני רוטנת, לפני שאני מחייכת אליו חיוך

לבבי. "אתה יודע איך צ'אקי טיפל באנשים שהוא לא חיבב, נכון?"

ג'ון מטה את ראשו, ונועץ בי מבט בוחן. "אולי אני זה שצריך

לדאוג בקשר לעניינים שעלולים להתעורר."

"נראה לי שכדאי שתתחיל לישון עם עין אחת פקוחה." אני מחקה

את התנוחה שלו, שלמרבה הצער לא נראית סקסית באותה המידה

כשאת נמוכת קומה. "אתה מן הסתם מכיר את הבעלים המסתוריים

של הפנטהאוז שעליו אני שומרת."

"מן הסתם," הוא מסכים, חיוכו השובבי עדיין מותח את שפתיו.

"מה שאומר שאתה מכיר את סטיבנס ואת הון."

רעד חולף בשפתיו של ג'ון. "כן."

"אם ככה, למה אתה לא שומר עליהם?"

חיוכו דועך מעט. "סטיבנס לא מחבב אותי," הוא ממלמל, בוחן

את הציפורן שלו.

"סטיבנס? הוא מתוק ומתלסף. הוא 'מאהב, לא לוחם'."

ג'ון מושך בכתפיו הרחבות.

אני בוחנת אותו בקפידה. "זה בטח בגלל משהו שעשית."

הוא נועץ בי מבט מלא שנאה. "מתישהו דרכתי על הזנב שלו בטעות. זה קרה פעם אחת!"

אני לא מצליחה לכבוש את חיוכי. "והון המסכנה? גם דגת הזהב הקטנה נקלעה לסכסוך איתך?"

"עוד לא. אבל למען ההגיונות, יש לציין שהון חדשה. לפניה, היה את לוקס. אבל היא מתה. זה היה ממש פתאומי, את יודעת."

המעלית מגיעה לקומה שלנו, ואנחנו יוצאים אל הרחבה הקטנה שבין הדלתות שלנו.

"לוקס?" גולדילוקס, זאת אומרת זהבה. אני מעווה את פניי. "אוי, אלוהים. זה ממש גרוע."

ג'ון מגחך. "כשמדובר בטירוף של קיליאן, זה אפילו לא קצה הקרחון."

אני קופאת במקומי. "קיליאן? אני שומרת על חיות המחמד של קיליאן ג'יימס?"

ג'ון מעווה את פניו. "שיט. אני לא חושב שהייתי אמור לומר על זה משהו."

"וואו." אני מביטה במפתח שבידי, ואז בדלת של הדירה הזמנית שלי. "עכשיו הכול כל כך ברור."

ג'ון לוטש בי מבט עייף. "את לא תתחילי להתנהג מוזר עכשיו, נכון?"

"אני? פפף." אני מנופפת בידי בביטול. "למה שאילחץ מחיות המחמד של קיליאן ג'יימס, אם אני אפילו לא מתרשמת מג'אקס בלקווד הידוע לשמצה?"

ברגע שהמילים נפלטות מפיו, אני מתחרטת עליהן. ג'ון נראה כאילו כל האוויר יצא לו מהמפרשים, והוא מהדק את לסתו.

קולי רווי חרטה. "הי, לא התכוונתי ל –"

הוא מרים את ידו. "לא, זה בסדר." אך הבעת פניו קרירה, ועיניו

הירוקות שקודם לכן ברקו בחיוניות נראות מתות כעת. הוא פונה אל הדלת שלו ומזדרז לפתוח אותה. "ברוכה הבאה לבניין."

"ג'ון –"

"אם את צריכה משהו, תזכרי לדבר עם סקוטי."

ועם זה הוא מסתלק, ואני נותרת לבדי במסדרון, חוששת שעשיתי הרגע טעות איומה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן